

MĚSTO MEČŮ

ROBERT JACKSON BENNETT

HOST

MĚSTO MEČŮ

ROBERT JACKSON BENNETT

The background is a solid teal color. In the lower half, there is a stylized, light-colored illustration of a city skyline. A prominent feature is a tall, slender tower or rocket launching upwards, with a bright light at its base. To the right of the tower, there are several jagged, mountain-like shapes. On the far right, a cluster of small white dots suggests a starry sky or distant city lights. The overall style is minimalist and graphic.

MĚSTO MEČŮ

BRNO 2017

ROBERT JACKSON BENNETT

Copyright © 2016 by Robert Jackson Bennett
Translation © Milan Pohl, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-042-4 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-043-1 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-044-8 (Formát MobiPocket)

*Siru Terrymu, jehož slova se mi vepsala do srdce,
a Naně, která byla nevyčerpatelným zřídlem knih*

Řekl jim:

„Život je smrt a smrt je život.

Prolít krev znamená uzříti tuto nejsvětější přeměnu, ve-
tkanou do předu světa,

proudění života, jenž se s křikem obrací v popel a prach.

Vám, kteří vedete Její války a stáváte se Jejími meči,

vám udělí rozhršení a jmenuje vás nejsvětějšími ze
všech svatých.

A budete s Ní navždy pobývat ve Městě mečů.“

A potom zpíval:

„Přejděte po vodách, synové a dcery,

k nejbělejšim břehům a tichým poutníkům.

Ve Voortyině stínu čeká

na vás dlouhá temnota.“

— ÚRYVEK Z KNIHY „O VELIKÉ MATCE VOORTYI
NA ZUBECH SVĚTA“, CCA 556

DEJ TOMU SMYSL

Zhruba po pěti kilometrech chůze do kopce Pitry Sutarashni usoudí, že javratské slunce by nepopsal jako „teplé a uklidňující“, jak ho cestovní kanceláře nazývají ve všech svých prospektech. Zdejší vánky by nevyličil jako „chladivé polaskání na krku“. A pralesy by už vůbec neoznačil za „vonné a exotické“. Když si Pitry asi po dvacáté otře čelo, ačkoli je to úplně zbytečné, dojde k závěru, že slunce by popsals spíš jako „pekelnou výheň“, vánky jako „naprosto neexistující“ a pralesy jako „plné živočichů

se strašnou spoustou zubů a obrovskou touhou zabořit je do lidského těla“.

Když spatří malou hospůdku na vršku kopce, téměř vykřikne úlevou. Nadhodí si brašnu na zádech a klopýtá k chatrné budově. Ani ho nepřekvapí, že je skoro prázdná — tedy až na majitele a dva jeho přátele. Na ostrově Javratu, sloužícím jako prázdninové letovisko, plyne život tiše a pomalu.

Pitry je poprosí o sklenici vody a majitel mu beze spěchu, ale zato s viditelným pohrdáním vyhoví. Pitry mu dá pár drekelů, čímž si u hospodského z nějakého záhadného důvodu vyslouží ještě větší pohrdání.

„Říkal jsem si,“ promluví Pitry, „jestli byste mi nemohli pomoci.“

„Už jsem vám pomohl,“ prohlásí hospodský a ukáže na sklenici.

„Ano, pomohl, a já vám za to děkuju. Ale snažím se někoho najít. Jednu známou.“

Hospodský a jeho dva druhové mladíka pozorují s kamennými, nečitelnými tvářemi.

„Hledám svou tetu,“ pokračuje Pitry. „Přestěhovala se sem po nehodě v Ghaladeshi a já jí nesu odškodné. Nějakou dobu trvalo, než se to podařilo vyřešit.“

Jeden z přátel hospodského — mladý muž s impozantním srostlým obočím — střelí pohledem po Pitryho brašně. „Vy sem nesete peníze?“

„No, ech, to vlastně ne,“ řekne Pitry a horečně se pokouší vymyslet, jak svou improvizovanou krycí historku vylepšit. *Shara mě naučila tolik věcí*, pomyslí si. *Tak proč mě nikdy nenaučila lhát?* „Jenom číslo účtu a pokyny, jak se k tomu odškodnému dostat.“

„Takže způsob, jak peníze získat,“ prohlásí druhý kamarád. Jeho ústa se ztrácejí v houštinách neudržovaných vousů.

„No, takže moje *teta*,“ řekne Pitry, „je asi takhle vysoká —“ zvedne ruku, „— je jí asi padesát a je velmi... jak to jenom říct... robustní.“

„Tlustá?“ nadhodí hospodský.

„Ne, ne! Ne, ne, ne, to vůbec ne. Ona je —“ ohne ruku v lokti a naznačí mohutný biceps, který v jeho případě chybí, „— robustní. Ech, a má jenom jednu ruku.“

„Ahááá“, protáhnou všichni tři a podívají se po sobě, jako by říkali: *Jo tahle*.

„Předpokládám, že ji znáte“, poznamená Pitry.

Nálada těch tří natolik potemní, až je vzduch téměř neprůhledný.

„Vyrozuměl jsem, že si tady možná pořídila nějakou nemovitost“, dodá Pitry.

„Koupila chatu na pláži na druhý straně kopce“, ucedí hospodský.

„Tak to je pěkné“, řekne Pitry.

„A teď nám zakazuje lovit na jejím pozemku“, utrousí vousáč.

„Tak to je smutné“, řekne Pitry.

„Zakazuje nám hledat na útesech racčí vajíčka. Zakazuje nám střílet divočáky. Chová se, jako by jí to tam patřilo.“

„Ale ono to tak trochu zní, že jí to tam opravdu patří“, podotkne Pitry. „Pokud to tam koupila.“

„To je vedlejší“, řekne vousáč. „Než byl ten pozemek její, patřil mému strejdovi Rameshovi.“

„No, já... já si s ní o tom promluvím“, slíbí Pitry. „Myslím, že hned teď. Neprodleně. Říkal jste, že bydlí na druhé straně kopce, ech, takže někde tam...?“ Ukáže západním směrem. Chlapi sice nepřikývnou, ale on v jejich mrzutosti postřehne záblesk čehosi, co mu napoví, že má pravdu.

„Děkuji vám“, řekne Pitry. „Ještě jednou děkuji.“ Pozadu se šourá z hospody a nervózně se při tom usmívá. Chlapi ho pořád propalují očima, ale všimne si, že ten se srostlým obočím civí na jeho brašnu. „Dě-děkuji“, zamumlá a vyklouzne ze dveří.

Pitry lituje, že si nenechal „druhou stranu kopce“ popsat přesněji. Ubírá se po klikatých stezkách a má čím dál silnější pocit, že tenhle kopec mu ukazuje další a další strany a žádná z nich nenese žádnou stopu civilizace.

Konečně uslyší tlumené burácení oceánu a zahlédne malou rozpadající se bílou chatu usazenou u skal na kraji pláže. „Konečně,“ vydechne a rozeběhne se k ní.

Les ho zatlačuje čím dál níž a Pitry najednou kráčí po úzké stezce s lesem tyčícím se nad jeho levým ramenem a nepravdivým, hrůzu nahánějícím srázem napravo. Několik metrů spěchá po cestě, až najednou přes hučení vln něco zaslechne: zašustění v lese.

Asi dvacet metrů před ním vyjde z lesa na cestu muž se srostlým obočím, kterého viděl v hospodě. V ruce má vidle a míří jimi přímo na Pitryho.

„Ach, ech... Rád vás zase vidím,“ řekne Pitry.

Za ním se ozve další zašustění. Pitry se otočí a zjistí, že z lesa dvacet metrů za ním vyšel na cestu muž s vousiskem a v rukou třímá sekeru.

„Ach... takže,“ řekne Pitry. Pohlédne do strže po své pravici, zakončené velice rozhněvanou mořskou hladinou. „Takže. Zase jsme se všichni sešli. Ehm.“

„Peníze,“ řekne srostlé obočí.

„Co prosím?“

„*Peníze!*“ štěkne srostlé obočí. „Dej nám ty peníze!“

„Jasně.“ Pitry přikývne, vytáhne šrajtofli a vyndá z ní asi sedmdesát drekulů. „Jasně. Víím, jak to chodí. T-tady máte.“ Podá mu hrst peněz.

„Ne!“ řekne srostlé obočí.

„Ne?“

„Ne! Dej nám *pořádný* peníze!“

„Tašku,“ řekne vousáč. „Tu tašku!“

„Dej nám tu tašku!“

„Dej nám tu tašku s penězma!“ křičí vousáč.

Pitry mezi nimi přeskakuje očima. Připadá mu, jako by byl v nějaké komoře, kterou se rozléhá ozvěna. „A-a-ale já žádné peníze nemám,“ řekne a usmívá se jako blázen. „Hele! Hele!“ Třesoucíma rukama ji otevře a ukáže jim, že je plná složek s papíry.

„Ale víš, jak je *sehnat*,“ prohlásí srostlé obočí.

„Vážně?“

„Máš účet v bance,“ řekne srostlé obočí. „Máš číslo účtu. Ten účet je plnej peněz.“

„Plnej peněz!“ řve vousáč.

Pitry začíná hluboce litovat chatrné krycí historky, kterou si za pochodu vymyslel. „No... vy... já ne... já nevím...“

„Víš, jak —“

Ale v tu chvíli muž se srostlým obočím zmlkne a místo dalších slov vydá velice tenký zvuk, ze kterého Pitrymu zazvoní v uších — zvuk tak zvláštní, až si Pitry říká, jestli by to nemohlo být nějaké ptačí volání.

„Co jestli vím?“ ptá se Pitry.

Srostlé obočí se skácí na zem, pořád vydává ten podivný zvuk, a Pitry si všimne, že hned nad kolenem mu červeně svítí něco, co tam předtím rozhodně nebylo: špička šipky. Potom se muž převálí a Pitry uvidí zbytek šipky, který mu trčí zezadu z nohy.

Deset nebo patnáct kroků za sténajícím mužem stojí na cestě žena. Pitry vidí, jak se na něj přes mířidla obrovitánského šipkometu mířícího přímo na jeho hrud' dívá tmavé přimhouřené oko. Její vlasy jsou tmavě šedé, na skráních stříbrné, a tmavá zjizvená ramena se jí lesknou na slunci. Ruka, která podpírá šipkomet — levačka — je do poloviny předloktí umělá, vyrobená z tmavého dubového dřeva.

„Pitry,“ řekne. „Lehni si sakra na zem.“

„Jasně, jasně,“ souhlasí honem Pitry, shýbne se a zalehne na cestu.

„To bolí!“ křičí muž se srostlým obočím. „U moří, to bolí!“

„Bolest je ve skutečnosti dobré znamení,“ řekne žena. „Znamená, že máš pořád ještě mozek, kterým ji můžeš vnímat. Buď rád, žeš nedopadl hůř, Ranjesho.“

Srostlé obočí místo odpovědi zase zavřeští. Vousáč už se celý leskne potem. Zahledí se na ženu, pak na Pitryho a potom zalétne očima k lesu po své levici.

„Ne,“ řekne žena. „Zahod' tu sekeru, Gurudasi.“

Sekera s bouchnutím dopadne na zem. Žena popojde o pár kroků vpřed a špička střely v šipkometu se nevychýlí snad ani o centimetr. „Ocitli jsme se v překerní situaci, co, Gurudasi?“ pronese. „Řekla jsem vám dvěma, že jestli vás ještě někdy natchytám na mém pozemku, vystavím značnou část vašich vnitřností čerstvému mořskému vzduchu. A strašně nerada porušuju sliby. Na tom přece stojí celá civilizovaná společnost, ne? Na slibech.“

„Já... já...“ vypraví ze sebe vousáč.

„Ale taky jsem slyšela,“ pokračuje žena a udělá další krok vpřed, „že ty a tvůj přítelíček, Gurudasi, jste sem dřív lákali turisty, pak jste je okrádali a nechávali jste jim jenom holý zadky. Protože máš o majetku takovouhle volnou představu, vůbec mě nepřekvapuje, že jsi v tom chtěl pokračovat na pozemku, který je teď můj. Ale mně se prostě nechce tyhle lumpárny tolerovat. Takže. Vážně tě musím propíchnout několikacentimetrovou šipkou, Gurudasi? Pochopíš pak konečně, co se ti snažím říct?“

Vousáč na ni jenom zírá.

„Na něco jsem se tě ptala, krucinál,“ vyštěkne žena. „Kam tě mám střelit, abych ti rozvázala jazyk, synku?“

„N-ne!“ vyhrkne vousáč. „Ne, já... já nechci, abyste mě střelila.“

„No, tak to si za tím jdeš po dost zvláštní cestě,“ řekne žena. „Protože jakmile vkročíš na můj pozemek, nejspíš se stane pravý opak.“

Chvilí je ticho. Muž se srostlým obočím zase zakňučí.

„Pitry,“ řekne žena.

„Ano?“ ozve se Pitry. Pořád leží na cestě tváří k zemi, takže tím jediným slovem zvíří spoustu prachu.

„Myslíš, že by ses mohl zvednout a překročit toho pitomce, který mi zakrvácel cestu?“

Pitry se postaví a opráší si oblečení. Opatrně překročí muže se srostlým obočím a ještě předtím zašeptá: „Pardon.“

„Gurudasi?“ křikne žena.

„A-ano?“ řekne vousáč.

„Můžeš sem laskavě jít, posbírat si svého kamarádíčka a od-táhnout tu jeho hloupou prdel zpátky do zaprděný hospody tvého bráchy?“

Vousáč se nad tím zamyslí. „Ano.“

„Dobře. Tak to udělej. Okamžitě. A jestli někoho z vás ještě někdy uvidím, už k vám nebudu tak velkorysá.“

Vousáč pomalu kráčí po cestě — dává si při tom dobrý pozor, aby jeho ruce byly pořád vidět — a pomůže svému příteli na nohy. Společně se belhají zpátky po cestě, ale muž se srostlým obočím se po pouhých padesáti metrech ohlédne a zařve: „Táhni do hajzlu, Mulagheshová! I s těma svejma peněz—“

Vtom zavřeští, několik centimetrů od jeho nohy se totiž od-razí šipka a přinutí ho nadskočit — musí to být velmi bolestivé, protože ve stehně nad kolenem mu pořád ještě vězí první šipka. Žena znovu nabije zbraň a míří na ně, dokud vousáč neodtáhne skučícího kamaráda z dohledu.

Pitry se k ní otočí. „Gener—“

„Zmlkni,“ řekne žena.

Ještě chvíli čeká a nehýbe se. Po dvou minutách se uvolní, zkontroluje šipkomet a vzdychne. Otočí se a přejede ho pohle-dem od hlavy k patě.

„Krucinál, Pitry...“ řekne generálka Turyin Mulagheshová. „Co tady do pekel děláš?“

Pitry netuší, co má od příbytku Turyin Mulagheshové čekat, ale rozhodně není připravený na pohřebiště lahví od vína a špi navých talířů, které ho uvítá, když projde dveřmi. Dále jsou tu přehršle hroživě vypadajících předmětů: šipek, šipkometů, mečů, nožů, a v jednom koutě dokonce veliká puška — střelná zbraň s rýhovanou hlavní. Tahle novota je na trhu teprve krátce, a to díky nedávnému zvýšení produkce střelného prachu. Pitry ví, že armáda má k dispozici mnohem dokonalejší varianty.

Ale ze všeho nejhorší je ten zápach: zdá se, že generálka Turyin Mulagheshová objevila novou zálibu v rybaření, ale ještě se nenaučila náležitě likvidovat kosti.

„Jo, ten smrad,“ řekne Mulagheshová. „Vím o něm. Prostě jsem si na něj zvykla. V domě a u moře to smrdí všude stejně.“

Pitry s tím zásadně nesouhlasí, ale je dost chytrý, aby to neřekl nahlas. „Díky, že jste mě zachránila.“

„To nestojí za řeč. Mám s nimi symbiotický vztah: ti dva jsou vynikající pitomci a já vynikám zase v tom, že pitomce střílím. Každý dostane, co chce.“

„Jak jste věděla, kde jsme?“

„Doslechla jsem se, že někdo z Ghaladeshe chodí po plážích, ptá se po mně a tvrdí, že má spoustu peněz na rozdávání. Jeden kupec na tržišti mě má rád, a tak mi dal vědět.“ Postaví na kuchyňskou linku lahev s vínem a zakrouť hlavou. „*Peníze*, Pitry. To sis rovnou mohl na čelo pověsit ceduli s nápisem: „Prosím, oškubejte můj hloupej zadek.“

„Ano, už jsem pochopil, že to nebylo... moudré.“

„Říkala jsem si, že radši půjdu na hlídku, a pak jsem tě zahlédla, jak jdeš na kopec do Haquova baru. Viděla jsem, jak odcházíš a Gurudas a jeho kámoš vyrazili za tebou. Hned mi bylo jasné, k čemu se schyluje. Ale vážně nemáš zač. Tak dobře už jsem se

dlouho nebavila.“ Vytáhne lahev s čajem a lahev se slabým vínem a k Pitryho mírnému pobavení začne připravovat podnos s pitím. V Saypuru, jehož představitelé se vyžívají ve všemožných jemných náznacích, se jedná o tradiční uvítací gesto: vzít si čaj by bylo známkou obchodního jednání a společenského odstupu a vzít si víno by bylo známkou soukromí a uvolnění. Pitry sleduje její pohyby: celkem už si zvykla, že všechno musí dělat víceméně jednou rukou.

Položí podnos před Pitryho. Ten se mírně ukloní a vybere si otevřenou lahev s čajem. „Omlouvám se,“ řekne. „Víno bych velice ocenil, generálko, ale obávám se, že jsem přišel jménem naší premiérky.“

„Ano,“ řekne Mulagheshová, která se rozhodne pro víno. „To už mi došlo. Jen jedna věc mohla způsobit, že se mi na dvorku objevil Pitry Suturashni, a sice příkaz Shary Komaydové. Takže co si premiérka přeje? Chce mě zatáhnout zpátky do vojenské rady? Odešla jsem tak hlučně, jak to jenom šlo. Přece jí muselo být jasné, že je to celkem definitivní.“

„Taky že bylo,“ řekne Pitry. „V Ghaladeshi pořád ještě doznívají ozvěny vaší rezignace.“

„Sakra, Pitry. To bylo vysloveně poetické.“

„Díky. Tu větu jsem si vypůjčil od Shary.“

„No ovšem.“

„Já tu vlastně *nejsem* proto, abych vás přesvědčil vrátit se do vojenské rady. Našli za vás náhradu.“

„Hmm,“ zabručí Mulagheshová. „Gawaliovou?“

Pitry přikývne.

„To jsem si mohla myslet. U moří, ta ženská leze do zadku tolika lidem, až je div, že se tam neudusí. Nikdy nepochopím, jak to mohla ksakru dotáhnout na generálku.“

„Dobrá připomínka,“ řekne Pitry. „Ale skutečným důvodem mé návštěvy je, abych se s vámi podělil o nějaké informace o vaší... penzi.“

Mulagheshové zaskočí víno, rozkašle se a ohne se v pase.
„O čem?“ zeptá se, když se zase narovná. „O mojí penzi?“

Pitry se příkrčí a kývne.

„Co je s ní sakra v nepořádku?“ zeptá se Mulagheshová.

„No... možná jste slyšela o něčem, čemu se říká ‚doba trvání služby‘?“

„Je mi to povědomé...“

„Základní myšlenka je taková,“ řekne Pitry a začne se přehrabovat v brašně, „že důstojník saypurské armády po povýšení do nové hodnosti dostane automaticky vyšší plat, ale musí v té hodnosti sloužit určenou dobu, jinak nedostane penzi ve výši, která je s tou hodností spojena. Je to tak proto, že asi před dvaceti lety jsme měli několik důstojníků, kteří po povýšení do vysoké hodnosti okamžitě složili funkci, aby mohli čerpat zvýšenou penzi.“

„Počkat. Jo, já tohle všechno vím. Hodnost generála vyžaduje čtyři roky služby, ne? Byla jsem si skoro stoprocentně jistá, že jsem tu dobu bezpečně přesáhla...“

„Ano, jako generálka jste sloužila déle než čtyři roky,“ souhlasí Pitry. „Jenže trvání služby oficiálně začíná ve chvíli, kdy jsou zpracovány vaše *papíry*. A protože v době vašeho povýšení jste sloužila ve městě Bulikově, mělo se to vyřešit tam — ale jak dobře víte, velká část Bulikova byla, ehm, zničena. To znamená, že všechno se, no, značně zpozdlilo.“

„Dobře. Takže — jak dlouho trvalo Bulikovu zpracovat moje papíry?“

„Došlo ke zpoždění necelých dvou měsíců.“

„To znamená, že moje služba oficiálně trvala...“

Pitry vytáhne list papíru, přejíždí po něm prstem a hledá přesné číslo. „Tři roky, deset měsíců a sedmnáct dnů.“

„Sakra.“

„Ano.“

„Sakra!“

„Ano. Protože doba trvání vaší služby nebyla splněna, po skončení fiskálního roku se vaše penze vrátí na výši předchozí hodnoty — to znamená plukovníka.“

„A to je kolik?“

Pitry položí list papíru na stůl, posune ho k ní a ukáže na jednu částku.

„Sakra!“

„Ano.“

„Krucí... chtěla jsem si koupit loď.“ Zavrtí hlavou. „Teď už ani nevím, jestli si budu moci dovolit aspoň tohle!“ Mávne rukou kolem sebe.

Pitry se rozhlédne po tmavé, polorozpadlé chatrči, kde se to místy vyloženě hemží mouchami. „Ó ano. To je opravdu škoda.“

„Takže co dál? Přišel jsi mi prostě říct, že vytáhli špunt, tak já mizím, nashle jindy? Copak nemám možnost, co já vím, odvolat se?“

„No, vlastně k tomu dochází poměrně často. Někteří důstojníci musejí odejít ze služby předčasně — ze zdravotních, rodinných či jiných důvodů. V takových případech má vojenská rada možnost zbývajíc čas služby prominout a udělit jim penzi i tak. Ale protože jste se s nimi nerozešla v nejlepším, rozhodli se to neudělat.“

„Ti parchanti,“ zavrčí Mulagheshová.

„Ano. Ale máme ještě jedno východisko. Jestliže dotyčný důstojník příkladně sloužil Saypuru, často je pověřen posláním, kterému se velkodušně říká „inspekční cesta.“

„A kruci. To si pamatuju. Zbytek svojí služby strávím tím, že se budu potloukat po Kontinentu a kontrolovat opevnění. Je to tak?“

„To je přesně ono,“ potvrdí Pitry. „Pouze administrativní povinnosti. Žádná aktivní ani bojová služba. Premiérka zařídila, abyste teď dostala tuhle příležitost.“

Mulagheshová poklepe dřevěnou rukou na stůl. Zatímco se její pozornost upírá jinam, Pitry si protézu prohlédne: v lokti je připevněná k závěsu napnutému přes její pořad ještě velký biceps. Nadloktí si zabalila do bavlněného rukávu, asi proto, aby si ho někde neodřela, a Pitry kolem jejího trupu vidí další součásti jakéhosi postroje. Zjevně se jedná o rozsáhlý, složitý a nepříliš pohodlný mechanismus, což nespíš nepomáhá proti vznětlivým náladám, kterými je generálka Mulagheshová proslulá.

„Pozor na oči, Pitry,“ řekne klidně Mulagheshová. „Nebo už jsi tak dlouho neviděl ženskou?“

Pitry polekaně sklouzne pohledem zpátky k listu papíru na stole.

Mulagheshová se chvíli ani nepohne. „Pitry, můžu tě o něco požádat?“

„Jistě.“

„Uvědomuješ si, že jsem před chvílí někoho postřelila?“

„Já... uvědomuju.“

„A uvědomuješ si, že jsem ho postřelila proto, že byl na mém pozemku a že se choval jako pitomec?“

„Ano, myslím, že už jste něco v tom smyslu říkala.“

„Tak proč bych s tebou neměla udělat to samé?“

„Co... co prosím —?“

„Pitry, jsi člen osobního týmu naší premiérky,“ řekne Mulagheshová. „Nejsi náčelník jejího štábu, nic takového, ale nejsi ani žádný pitomý účetní. A Shara Komaydová by neposlala člena svého zatraceného osobního štábu až na Javrat jenom proto, aby mi vyřídil, že mi strhnou penzi. Od toho máme poštovní službu. Takže co kdybys přestal chodit kolem horké kaše a řekl mi, o co jde *doopravdy*?“

Pitry se pomalu nadechne a hlava mu poskočí nahoru a dolů. „Je docela dobře možné, že kdybyste... na tu inspekční cestu kývla, byla by to vynikající zástěrka pro jinou operaci.“

„Aha. Chápu.“ Mulagheshová sešpulí rty a hlasitě nasaje vzduch. „A *kdo* by tu operaci prováděl?“

Pitry se velice soustředěně zahledí na papír na stole, jako by ve všech těch cifrách mohl objevit nějakou radu, jak vyvážnout z téhle nepříjemné situace.

„Pitry?“

„Vy, generálko,“ odpoví. „Tuhle operaci byste prováděla vy.“

„Jo,“ řekne Mulagheshová. „Sakra.“

„Do háje, Pitry,“ zavrčí Mulagheshová. Položí obě ruce na stůl a ta dřevěná s bouchnutím dopadne na desku. „To je pěkně špinavá hra, držet penzi důstojníka jako rukojmí, abyste ho přinutili někam se vydat a nechat po sobě střílet.“

„Cítím s vámi, generálko. Ale povaha této oper—“

„Odešla jsem do *výslužby*, krucinál. Složila jsem funkci. Řekla jsem, že končím, že jsem udělala, co jsem musela, děkuju mnohokrát, nechte mě na pokoji. Proč mě nemůžou nechat na pokoji? Hm? Chci toho tak moc?“

„No, premiérka naznačila,“ pronese Pitry pomalu, „že tohle je možná přesně to, co potřebujete.“

„Co *potřebuju*? Co ví Shara do pekel o tom, co *potřebuju*? Co bych asi tak mohla potřebovat?“

Zase mávne rukou kolem sebe a Pitry se znovu rozhlédne po jejím zapáchajícím, špinavém domově, s koberci shrnutými u oken, spíží s vyvrácenými dvířky a kuchyňskou linkou zaneřádnou lahvemi od vína, rybími kostmi a nepraným, zašmodrchaným oblečením. Nakonec pohlédne přímo na Mulagheshovou a pomyslí si jedině:

Generálka Turyin Mulagheshová vypadá příšerně. Je jasné, že na svůj věk má pořád ještě úžasnou formu, ale je to už dlouho, co se naposledy koupala, má kruhy pod očima a oblečení,

do kterého je navlečená, zoufale potřebuje vyprat. K důstojnici, kterou kdysi znal, má hodně daleko. Uniformu mívala tak naškrobenou, že jste manžetami mohli skoro řezat do dřeva, a její pohled býval tak jasný a pronikavý, že jste se po tom, co se na vás podívala, raději prohlédli, jestli nemáte modřiny.

Pitry už jednou někoho v podobném stavu viděl: svého kamaráda po těžkém rozvodu. Ale neumí si představit, s kým nebo čím se rozvedla Mulagheshová — tedy kromě saypurské armády.

Tím, že Mulagheshová náhle a nečekaně upadla v nemilost, se dá vysvětlit alespoň *něco* z toho, co má Pitry před sebou, ale pořád ho to mate. Nikdo — ani novináři, ani vojenská rada, dokonce ani parlament — totiž netuší, proč vlastně Mulagheshová odstoupila. Je to už skoro rok, co poslala do *Kontinentálního hlasatele* telegram s patnácti slovy: „Já, generálka Turyin Mulagheshová, s okamžitou platností rezignuji na svou funkci ve Vojenské radě Saypuru.“ Vzápětí podala žádost o odchod do výslužby a byla ta tam. Jako už tolikrát předtím udělala něco, co si nikdo z ambiciózních, motivovaných Saypuřanů nedovedl představit: jak mohl někdo jen tak *odejít* z pozice místopředsedy saypurské vojenské rady? Místopředseda se skoro vždy stal náčelníkem ozbrojených sil, hned po premiérovi druhým nejmocnějším člověkem na světě. Všichni začali rozebírat, jak se chovala v týdnech před rezignací, ale nikomu se nepodařilo zjistit, co pro ni mohlo být tou poslední kapkou.

„Takže tohle se ze Shary stalo?“ řekne Mulagheshová. „Vyděračka? Chce mě vydírat, abych to udělala?“

„Vůbec ne. Máte možnost provést pouze inspekční cestu a na operaci se nijak nepodílet. Anebo můžete inspekční cestu odmítnout a smířit se s platem plukovníka.“

„Co je to za operaci?“

„Bylo mi řečeno, že vám to nemůžeme prozradit, dokud se nám neupíšete.“

Mulagheshová se nevesele zasměje. „Takže nemůžu zjistit, co vlastně kupuju, dokud to nekoupím. Skvělé. Proč bych to do pekel měla udělat?“

„No... asi doufala, že její osobní žádost by mohla stačit...“

Mulagheshová na něj upře bezvýrazný kamenný pohled.

„Ale kdyby nestačila, požádala mě, abych vám dal tohle.“ Sáhne do brašny a podrží jí před očima obálku.

Mulagheshová na ni pohlédne. „Co je to?“

„Nemám ponětí. Paní premiérka to napsala a zapečetila osobně.“

Mulagheshová obálku převezme, otevře a přečte si dopis. Pitry vidí tahy perem na papíru. Písmo ze svého místa nedokáže rozluštit, ale připadá mu, že jsou to pouhá tři slova.

Mulagheshová zírá na dopis velikýma prázdnýma očima a ruka se jí roztřepe. Zmuchlá ho a zahledí se kamsi do prostoru.

„Kruci,“ řekne potichu. „Jak to mohla do pekel vědět?“

Pitry ji sleduje. Na rameni jí přistane moucha a druhá na krku. Mulagheshová si toho ani nevšimne.

„Neposlala bys to, kdybys to nemyslela vážně, že ne?“ zamumlá. Povzdechne si a zavrtí hlavou. „*Kruci*.“

„Předpokládám,“ ozve se Pitry, „že o té operaci uvažujete?“

Mulagheshová ho probodne pohledem.

„Jenom se tak ptám.“

„No, tak co mi o té operaci *můžeš* říct?“

„Jen něco málo. Víím, že je na Kontinentu. Víím, že se týká tématu, jemuž spousta lidí věnuje pozornost, včetně některých velice důležitých lidí v Ghaladeshi, a mnozí z nich nejsou zrovna příznivě nakloněni záměrům paní premiérky.“

„A proto ta krycí historka, kterou mi chcete dát. Vzpomínám si, že dřív jsme tyhle věci dělali, abychom obalamutili *jiné* národy, ne náš vlastní. Asi je holt jiná doba.“

„Situace v Ghaladeshi se zhoršuje,“ přiznává Pitry. „Tisk s oblibou popisuje Sharu jako ‚obklíčenou‘. Pořád ještě neseme

následky z posledních voleb. Její snaha rekonstruovat Kontinent se v Saypuru setkává jen s pramalým nadšením.“

„To jsou věci,“ utrousí Mulagheshová. „Pořád si pamatuju ty mejdany po jejím zvolení. Všichni si mysleli, že vstupujeme do našeho vlastního Zlatého věku.“

„Voliči jsou vrtošiví jako vždycky. Navíc je snadné zapomenout, že bitva o Bulikov se odehrála teprve před pěti lety.“

Mulagheshová si přitáhne umělou ruku blíž k tělu, jako by ji bolela. Pitry má pocit, že teplota v místnosti poklesla o deset stupňů. Žena naproti němu najednou vypadá mnohem víc jako ta velitelka, kterou Pitry viděl v den, kdy z nebes promlouval bůh a budovy hořely a Mulagheshová řvala na své vojáky, ať jdou na opevnění.

„Já jsem nezapomněla,“ řekne chladně.

Pitry si odkašle. „Ech, ne. Nemyslím si, že byste zapomněla.“

Mulagheshová ještě pár vteřin zírá do prázdna, pohroužená v myšlenkách. „Tak dobře,“ řekne znepokojivě klidným hlasem. „Udělám to.“

„Opravdu?“

„Jasně. Proč ne.“ Položí zmuchlaný vzkaz na kuchyňský pult a usměje se na Pitryho. Naskočí mu husí kůže: ten samý ne zcela přičetný úsměv viděl na tvářích vojáků, kteří prošli tuhými boji. „Co se může stát?“ zeptá se Mulagheshová.

„Jsem... jsem si jistý, že paní premiérka to velice ráda uslyší,“ řekne Pitry.

„Takže co je to za operaci?“

„No, jak jsem říkal, nedozvíte se to, dokud se nám neupíše-te...“

„Vždyť už jsem řekla, že jdu do toho, krucinál.“

„To znamená, dokud nebudete na lodi.“

Mulagheshová zavře oči. „Pro lásku bohů...“

Pitry vysune z brašny jednu složku a podá ji Mulagheshové. „Tady máte pokyny k přepravě. Zapamatujte si, prosím, datum

a čas. Předpokládám, že část cesty pojedu s vámi, takže za tři týdny se zase uvidíme.“

„Hurá.“ Mulagheshová si od něj vezme složku. Trochu svěší ramena. „Pokud moudrost přichází s věkem, Pitry, proč pořád dělám tolik špatných rozhodnutí?“

„Já... nemyslím si, že jsem způsobilý na tu otázku odpovědět.“

„No, aspoň jsi upřímný.“

„Mohu vás o něco požádat, madam? Potřebuji se vrátit do Ghaladeshe, abych provedl závěrečné přípravy, ale vzhledem k dnešním událostem bych...“ Rozhlédne se po její rozmanité výzbroji.

„Chtěl bys něco, čím by ses mohl bránit cestou zpátky k přístavu?“

„Mylně jsem se domníval, že Javrat je civilizovaný.“

Mulagheshová si odfrkne. „To já taky. Najdu ti něco, co bude vypadat hrozivě a čím si neublížíš.“

„Když jsem nastoupil na velvyslanectví v Bulikově, absolvoval jsem jistý základní výcvik.“

„Já vím,“ řekne Mulagheshová. „Toho se právě bojím. Nejspíš ses toho naučil právě tolik, abys byl nebezpečný sám sobě.“

Pitry se ukloní a žena odmašíruje do hlubších zákoutí svého domova. Uvědomí si, že nikdy neviděl, že by se Mulagheshová pohybovala nějak jinak: skoro jako by její nohy uměly jenom pochodovat.

Sotva mu zmizí z očí, popadne zmuchlaný papír na lince. Samozřejmě se jedná o strašlivé porušení protokolu, nemluvě o zradě důvěry, kterou v něj vkládá Shara. *Jsem přišerný špi-on*, pomyslí si, ale pak si uvědomí, že vlastně vůbec není špi-on, a díky tomu už se necítí tak provinile.

Zmateně zírá na slova v dopise. „Cože?“ vypraví ze sebe.

„Co jsi říkal?“ ozve se hlas Mulagheshové ze sousední místnosti.

„N-nic!“ Pitry zase zmačká papír do koule a vrátí ho na linku.

Mulagheshová se vrátí s velice dlouhou mačetou. „Nemám páru, k čemu to původní majitel používal,“ poznamená. „Možná k sekání týkového dřeva. Ale divila bych se, kdyby se tím ještě dalo krájet rozehráté máslo.“ Podá ji Pitrymu a doprovodí ho ke dveřím. „Tak za tři týdny, jo?“

„Správně.“

„Takže mám tři týdny na to, abych do sebe nacpala co nejvíc pořádného jídla,“ řekne Mulagheshová. „Ledaže Kontinent najednou přišel na to, jak správně dělat knedlíky a rýži. A, uf...“ Ruka jí sklouzne k břichu. „Dlouho jsem si myslela, že můj žaludek se už nikdy nebude muset potýkat s kapustou...“

Pitry se s ní rozloučí a zamíří zpátky vzhůru do kopce. Jednoukrát se ohlédne a přejede očima její nevýraznou, smutnou malou chatrč i okolní písek lesknoucí se prázdnými lahvemi a střepy skla. Ještě nikdy se žádné operace neúčastnil — tedy kromě té v Bulikově, avšak má pocit, že ta se nepočítá —, a přesto mu dělá starosti, jak to celé začíná. A nechápe, jak by dopis obsahující pouze slova „*Dej tomu smysl*“ mohl mít vliv na to, jestli to vůbec začne, nebo nezačne.

Prošla jsem ohněm a smrtí, abych vám položila tuto otázku: Nemohli bychom být lepší? Nemohli bychom usilovat o větší dobro? Copak jsme tolik ustrnuli v našich pohodlných životech, že už ani neumíme snít o naději, právě naději — ne pouze naději pro Saypur, ale pro celé lidstvo?

Naši předkové byli legendami, které přetvořily svět. Chceme náš krátký čas na jeho březích promrhat tím, že budeme tak úzkoprsí?

— Z ŘEČI PREMIÉRKY ASHARY KOMAYDOVÉ

PŘED PARLAMENTEM, 1721

SPOLEHLIVÝ STARÝ KUŇ

V noci se probouzí a snaží se nekřičet. V hrdle jí rachotí výkřik, v útrokách jí bobtná bublina horkého vzduchu a ona kolem sebe buší rukama i nohama, snaží se něčeho — čehokoli — chytit, pravou rukou zkroutit povlečení postele do uzlu a patami holých chodidel se přitiskne ke kamenné zdi. Vzpírá se a vzdoruje, její mozek však trvá na tom, že je pořád ještě tam, pořád ještě na ambasádě před pěti lety, s rukou uvězněnou pod sutí, obloha je plná kouře a celý svět je v jediném okamžiku zpustošený a zničený. Pořád ještě se převrací na ulici, pořád ještě vidí mladého vojáka ležícího tváří dolů na betonu, v uchu se mu leskne malíčka krůpěj krve, která se zvětšuje a zvětšuje, až přetéká, a po hladké tváři, tváři chlapce, se mu klikatí červený čúrek.

Mulagheshová se zaposlouchá, jestli neuslyší mořské vlny. Ví, že by je měla slyšet. Ví, kde je. Jenom musí najít něco, čeho by se mohla chytit.

Konečně je zaslechne: tiché a pravidelné, jemné zvedání a klesání vody narážející do písku na pobřeží, pouhých pár desítek metrů od její malé chaty.

Jsi na Javratu, napomene se. Vždyť to přece víš. Nejsi v Bulikově. To všechno se stalo už dávno. Jen si poslechni ty vlny...

Pokouší se rozpomenout, jak se uvolnit. Každému pletenci svalů říká, ať přestane, ať už ksakru *přestane*, a její tělo konečně ochabne. V tu chvíli do něj prosákne bolest, to když si každý z jejích svalů vzpomene, že byl napnutý až k prasknutí.

Nadechne se a pohne rukama a nohama, aby zjistila, jestli si nic nenatáhla nebo nevymkla. Tělo ji pobolívá, ale jinak je zřejmě v pořádku.

Pohlédne na budík. Ještě není ani půlnoc, ona však ví, že dnes už se nevyspí.

No a co, řekne si. Už jenom čtyři hodiny čekání. Vůbec se netěší, až bude v přístavu čekat na loď. Zjišťuje, že nechce vidět lidi — anebo možná nechce, aby oni viděli ji.

Pohled jí sklouzne na předmět napravo od budíku: lidskou ruku z tmavého dubového dřeva, s mírně pokrčenými, jakoby zkamenělými prsty. Řezbář, který protézu vyrobil, tvrdil, že jí pomohou držet věci. To je sice pravda, ale Turyin Mulagheshové ta poloha vždycky připadala trochu znepokojivá: je na tom cosi bolestivého, jako by ruka samou touhou něco sevřít nedokázala pohnout prsty.

Mulagheshová se posadí a zasténá, protože její břišní svaly zaprotestují. Uchopí falešnou ruku s postrojem, nasouká se rameny do opotřebovaných popruhů a jemně připevní protézu k paži, která končí několik centimetrů nad zápěstím. Nadloktí si zavine do měkkého bavlněného rukávu, potom uchopí čtyři kožené řemínky na konci umělé ruky, převáže je přes rukáv a pak je pevně utáhne a zapne.

Chvíli se zabývá řemínky, utahuje je, pak je zase povoluje a upravuje. Vždycky nějakou dobu trvá, než všechno zapadne na správné místo. Ví, že to nikdy nebude dokonalé.

Generálka Turyin Mulagheshová dělá potmě všechno pro to, aby byla zase celá.

Mulagheshová mžourá na osobní loď *Kaypee*, oslnivě bílý nůž na tmavém ubrusu moře, pomalu se blížící k přístavu. Jejím očím chvíli trvá rozluštit, že se nepohybuje neuvěřitelně pomalu, ale je prostě jenom neuvěřitelně velká — skoro čtvrt kilometru dlouhá. Zasmušile si pomyslí, že její země si takové úsilí a průmysl kdysi šetřila pro válku, ale teď — v osmém desetiletí hegemonie — se Saypur uráčil věnovat své nesmírné zdroje na dekadentní požitky.

Ale loď nejspíš není pravým zdrojem její zloby: na nástupní plošině všude kolem ní stojí rodiny se řvoucími miminy a zakaboněnými pubertáky, objímající se milenci s velkýma vlhkýma očima a postarší páry hledící na moře a vyzářující při tom auru blaženosti a spokojenosti.

Zdá se, že Mulagheshová je jediná, koho pobyt na Javratu nenabil energií. Zatímco všichni ostatní vypadají v lehkém tropickém oblečení uvolněně a působí otevřeně, Mulagheshová je jednoznačně uzavřená: prošedivělé vlasy si stáhla do pevného drdolu a na sobě má svůj veliký šedivý vojenský kabát, skrývající většinu její umělé ruky. Jediným ústupkem tropickému podnebí jsou modře zabarvené sluneční brýle, jejich hlavním účelem je však zakrýt oči nateklé po kocovině.

Tmavými skly pozoruje mladé rodiny, nemotorné dlouhonohé tatíky v příliš krátkých kraťasech, neohrabaná, užvatlaná, za každou cenu upřímná děcka. Závistivě se dívá, jak mladí milenci hladí jeden druhého.

Kdy jsem o tyhle příležitosti přišla? říká si v duchu, zatímco sleduje jejich jasné tváře bez jizev či zlámaných nosů a jejich hladká ramena, která zjevně nikdy nenesla těžký batoh. Popotáhne se za levý rukáv, aby si zakryla větší část umělé ruky. *Kdy jsem tolik zestárla? Odkdy jsem tak kurevsky stará?*

Poleká ji ostré hvízdnutí. Tolik se zabrala do myšlenek, že úplně propásla chvíli, kdy loď přirazila ke břehu. Zvedne svůj pytel a ze všech sil se snaží nemyslet na cestu zpátky na Kontinent, zemi, kde v mládí bojovala ve válce, desítky let svého života promrhala byrokracií a přišla o ruku, to všechno ve stínu mrtvých kontinentálních bohů.

Říct, že je *Kaypee* přepychová, by bylo slabé slovo, *Mulagheshová* však o mřížkové stropy a rozsáhlé paluby nejeví zájem. Místo toho odpochoduje přímo do své kajuty — která zdaleka nepatří k těm pěknějším — a čeká tam na večer. Celé vyplutí prospí, schoulená v záhybech svého kabátu. Už zapomněla, jak je ten zimník pohodlný. Když se jí ramena a paže ztrácejí v jeho tlusté látce, vybavuje si dlouhé chvíle odpočinku v přírodě, v zimě, dešti a bahně, vzpomínky, které by většině lidí připadaly nepřijemné, ale v paměti *Mulagheshové* získaly narůžovělý odstín.

Je to smutné, říká si v polospánku, *že na luxusní výletní lodi mě ze všeho nejvíc těší vzpomínky na mizerné chvíle v armádě...*

Když se probudí, obloha za malým kulatým okénkem je fialová a mlhavá. Podívá se na hodinky, přesvědčí se, že jsou přesně čtyři odpoledne, vstane a zamíří sítí chodeb a schodišť dolů do recepční síně *Tohmay*.

Uvaděč přede dveřmi se zdvořile otáže, pod kterou společností je zapsaná na seznamu. „*Strojírny Thivani*,“ odpoví *Mulagheshová*. Muž se podívá do seznamu, přikývne a s úsměvem jí otevře dveře. *Mulagheshová* vstoupí a kráčí úzkou chodbou,

až dojde do poslední komnaty. Ta je podobně jako zbytek lodi nesmyslně luxusní — *Kolik je stál můj pitomý palubní lístek?* —, ale za barem k její lítosti nikdo není. Jediný člověk v místnosti sedí u stolu před řadou skleněných dveří, z nichž se naskýtá výhled na širé temné moře.

Pitry Sutturashni zaslechne její kroky, postaví se a nasadí úsměv. Jeho tvář má světle zelenou barvu a jsou z něj cítit zvratky. „Vítejte, generálko! Jsem rád, že jste tady.“

„Předpokládám, že na téhle konkrétní lodi jsem jenom proto,“ řekne Mulagheshová, „že je to první loď, na které bylo místo.“

„To máte pravdu. I když si vás ceníme, tento druh dopravy bychom za běžných okolností nezvolili.“ Pitry škytne a přitiskne si k ústům hřbet ruky.

„Mám ti přinést kbelík?“

Pitry se zamyslí a až pak zavrtí hlavou. „Možná je to u Saypuřana... nevlastenecké, ale přiznávám, že nejsem zrovna dobrý námořník.“

„Vzpomínám si, že Shara měla příšerně citlivý žaludek,“ řekne Mulagheshová, když se posadí. „Stačilo jí ukázat obrázek s lodí, a hned vymalovala pokoj tím, co měla k snídani.“ Pitryho tvář je čím dál zelenější. „Všimla jsem si, že tahle loď pluje do Ahanašanu. Ta operace proběhne tam?“

„Ne,“ odpoví Pitry. „V Ahanašanu přestoupíte na další loď, která vás odveze na místo určení. Ale Shara mi vydala přísné pokyny, že by vám o tom raději pověděla sama.“

„Sama?“ podiví se Mulagheshová a rozhlédne se po místnosti. „Ona je... tady?“

Pitry sáhne kamsi dolů a zvedne koženou brašnu, která do této chvíle ležela u jeho židle. Vytáhne z ní malou dřevěnou skříňku a tu položí před sebe na stůl.

„Copak? Shara je tam uvnitř?“ zeptá se Mulagheshová.

„Svým způsobem ano,“ potvrdí Pitry. Odsune panel na boku skříňky a za ním se objeví mosazná trubička, kterou natočí směrem k Mulagheshové. Pak odklopí horní panel a ukáže jí malý, olejově černý kotouč spočívající uprostřed skříňky. Pitry nahmatá malou kliku připevněnou ze strany k bedýnce a asi dvacet vteřin jí točí. Pak stiskne nějaké tlačítko a ze skříňky začne vycházet syčení.

„Co je to za čertovinu?“ zamračí se Mulagheshová. „Další vynález?“

„Jeden ze zajímavých nových projektů Oddělení pro přestavbu,“ řekne Pitry lehce dotčeným tónem.

„Ještě se nenašla žádná fungující věc, kterou by OPP nedokázalo zmrvit,“ prohlásí Mulagheshová. „Děsím se toho, jak by to dopadlo, kdyby se pokoušeli znova vynalízt hajzlík.“

Pitry zase vzdychne, vytáhne z brašny papírovou složku a podá ji Mulagheshové. Zepředu je na ní tlustá červená vosková pečeť. Mulagheshová si všimne, že na pečeti není žádný znak ani symbol. *Takže to, co je uvnitř, pomyslí si, rozhodně nepochází z žádného běžného úřadu.*

„Rozlomte ji, až vám Shara řekne,“ nabádá ji Pitry.

„Shara?“

Potom se v šumění vycházejícím ze skříňky ozve hlas — ti chý, jakoby smutný, a mnohem, mnohem starší, než když ho Mulagheshová slyšela naposledy: „Ahoj, Turyin.“

„Krucí,“ vypraví ze sebe Mulagheshová. „Sharo?“

„Neslyší vás,“ řekne Pitry. „Je to nahrávka. Uchovává zvuk — něco jako telefony, které ho přenášejí.“

Mulagheshová přimhouřenýma očima pohlédne na skříňku. „Kam se ten zvuk ukládá?“

„No, on se... Řekl bych, že je vyřezaný do toho malého černého kotoučku... Aspoň myslím. Když mi to vysvětlovali, ukazovali mi spoustu grafů... No, teď vás s tím nechám o samotě.“

„Pitry,“ zapraská Shařin přízračný hlas, „jestli jsi ještě tady, tak už můžeš odejít.“

„Vidíte?“ řekne Pitry. Znovu se usměje, vyklouzne dveřmi na balkon a nechá Mulagheshovou se skříňkou a složkou.

„Doufám, že se máš dobře, Turyin,“ říká Shařin hlas. „A doufám, že doba strávená na Javratu byla příjemná. Omlouvám se, že se na tebe obracím s tímhle úkolem, ale... souhra okolností byla tak příznivá, že jsem tě o to prostě musela požádat. Je to už deset měsíců a pořád jsi věhlasná generálka, která se prostě jen ztratila z očí veřejnosti. A taky máš dobrý důvod cestovat po Kontinentu, kontrolovat všechno, co si zamaneš. Všichni uvěří, že to děláš jenom proto, aby sis zasloužila svou penzi — tvá země ti dělá laskavost, než pošle, abych tak řekla, spolehlivého starého koně do výslužby.“

„Sakra,“ ucedí Mulagheshová. „Nemusíš si brát servítky...“

„Samozřejmě není obvyklé pověřit generála s tvým renomé takovouhle prací v terénu,“ pokračuje Shařin hlas, „ale mám k tomu ještě další důvod kromě těch, které jsem ti vyjmenovala. Jsem přesvědčená o tom, že pro tenhle úkol se ideálně hodíš ty *osobně*, a to hned z několika důvodů, které snad brzy budou jasnější.“

Vysvětlím ti to. Tahle zpráva se nedá přehrát znovu, tak mě dobře poslouvej.“

Mulagheshová se nakloní k přístroji, až se uchem téměř dotýká mosazné trubičky.

„Před dvěma lety byl na Kontinentu učiněn objev: jedna z našich posádek narazila u hornatého západního pobřeží na zvláštní drobnou rudu. Nikoho nezajímala, dokud se výzkumný tým v úřadu regionálního guvernéra při nějakém pokusu nerozhodl pustit do ní elektrický proud.“

Zjistili, že tenhle materiál vede elektřinu způsobem, *jaký jsme ještě neviděli*. Pokud to nevíš, žádný vodič — ani měď, ani ocel — není dokonalý. Část elektřiny se cestou ztratí. Ale při použití tohoto materiálu se neztratí žádná. *Vůbec žádná*. A... některá nedávná hlášení naznačují, že má ještě mnohem, *mnohem* podivuhodnější vlastnosti...“ Odmlka. „Ale nejsem si jistá, jestli mám těmhle zprávám věřit. Jejich posouzení nechám na tobě, až budeš na místě.“

Něco v těch slovech Mulagheshovou zneklidní. Anebo je to možná Shařiným hlasem: jako by tohle všechno bylo po tom, co to vyslovila nahlas, náhle skutečnější a tím i znepokojivější.

„Pokud tenhle materiál dokážeme plně využít, znamenalo by to skutečnou revoluci nejen pro Saypur, ale i pro Kontinent — který zoufale potřebuje elektřinu a vytápění. Vlivné průmyslové skupiny volají po tom, aby se to stalo co nejdřív, ale já jsem zatím nedovolila, aby se ten materiál zpracovával ve větším množství. Nejvíc mě trápí to, že naši vědci a inženýři nedokážou určit, *jak přesně* ten materiál dělá to, co dělá. Běžným vodičům rozumějí, ale tomuhle rozhodně ne. A jistě chápeš, že nedůvěřuju ničemu, co nedokážeme vysvětlit.“

Mulagheshová se zašklebí, protože to naprosto chápe. Jestli má tenhle materiál úžasné vlastnosti a jestli se ty vlastnosti nedají vysvětlit, pak je možné, že je *zázračný*: důsledek existence nebo přímý výtvar některého z dávných kontinentálních Božstev. Díky činům Shary a jejího prapradědečka, uctívaného Kaje ze Saypuru, by téměř všechna původní kontinentální Božstva měla být mrtvá a všechny jejich zázračné předměty měly zaniknout nebo přestat fungovat společně s nimi. *Takže jestli je tahle látka zázračná*, pomyslí si Mulagheshová, *možná je tu ještě nějaké další Božstvo, které není zdaleka tak mrtvé, jak bychom chtěli*.

„Asi tě už napadlo, že si dělám starosti, aby tenhle materiál nebyl božského původu,“ pokračuje Shařin hlas. „A možná se

ptáš, proč chci, abys to vyšetřila právě ty, a ne někdo z Ministerstva zahraničních věcí, někdo, jehož oborem je vše zázračné a božské.“

„Přesně tak,“ zamumlá Mulagheshová.

„Odpověď je prostá: už jsme tam někoho takového poslali. Před osmi měsíci. Studovala ten materiál čtvrt roku a pak se po ní slehla zem. Zmizela. Beze stopy.“

Mulagheshová povytáhne obočí. „Hmpf.“

„Jmenovala se Sumitra Choudhryová,“ řekne Shařin hlas. „Její záznamy jsou ve složce, kterou ti dal Pitry. Jak jsem říkala, studovala ten materiál čtvrt roku. Ubytovala se na saypurské vojenské základně v té oblasti. Její komunikace se Saypurem začala váznout a potom jednoho dne prostě zmizela. Zničehonic. Naše místní jednotky ji hledaly, ale nic nenašly. Nevypátraly žádnou... *neobvyklou* špinavost.“ Ozve se cinknutí skla, zabublání tekutiny — nalévá si sklenici vody? — a usrknutí. „Říkám *neobvyklou*, protože tenhle materiál byl objeven ve Voortyaštanu. A právě tam se vypravíš.“

„Kurva!“ zařve Mulagheshová. „Kurva! To si ze mě děláš *prdel*?“

Další usrknutí.

„Chvilí počkám, až vychladneš,“ pronese Shařin hlas.

Mulagheshová pak té malé skříňce poví spoustu věcí. Řekne jí hlavně to, co Shaře udělá, až se vrátí do Ghaladeshe, *jestli* se do něj vrátí, protože je velká šance, že ji v tom *zkrveným Voortyaštanu*, *prdeli* vesmíru, podpaždí světa, někdo zapíchne nebo utopí nebo tam umře na mor.

A Shara ji posílá právě tam: do nejhoršího zapadákov na planetě, na vojenskou základnu, kam vás odvedl jedině v případě, že zabijete nebo ojedete nesprávného člověka.

„... a je mi fuk, jestli mě hodí do vězení!“ řve Mulagheshová na skříňku. „Je mi fuk, jestli mě vykuchají nebo rozčtvrtí! Provedu ti to za bílýho dne a do pekel s tím tvým vznešeným titulem!“

Ze skříňky se ozve další zamyšlené usrknutí.

„Vyškusneš mě z Javratu, strčíš mě na loď do Voortyaštanu a ani mi o tom neřekneš?“ běsní Mulagheshová. „To je podlost, podlost, slyšíš?! Bezcharakternost!“

Další usrknutí.

Mulagheshová zaboří tvář do zdravé ruky. „Krucinál... Co mám dělat?“

„Doufám, že už jsi klidnější,“ řekne upjatě Shařin hlas.

„Jdi do prdele!“ poradí jí Mulagheshová.

„A myslím, že se ti trochu uleví, když ti povím, že dotyčná vojenská základna je sídlo našeho regionálního guvernéra — pevnost Thinadeshi. Takže budeš, alespoň doufám, v bezpečné oblasti ovládané našimi jednotkami. Jak víš, pevnost se nachází hned u samotného Voortyaštanu, za městskou zástavbou, takže to tam bude trochu... *civilizovanější* než jinde v oblasti.“

„To ještě moc nezname—“

„Možná to moc neznamená,“ řekne Shařin hlas. „Taky ti poskytneme kontakt, někoho, kdo ti pomůže aklimatizovat se ve Voortyaštanu. Pitry ti k tomu řekne víc.“

Mulagheshová si povzdechne.

„Potřebuju mít v terénu někoho, komu můžu důvěřovat, Turyin. Potřebuju někoho, kdo se přesvědčí, jestli máme důvod věřit, že ten nový materiál je božského původu, a zjistí, co se stalo s Choudhryovou.“

„A co dalšího mám pro tebe udělat? Chytit oblohu do pitomý sklenice od piva?“

„Možná máš pro to ideální předpoklady,“ poznamená Shařin hlas. „Protože nový regionální guvernér Voortyaštanu je generál Lalith Biswal.“

To jméno na Mulagheshovou zaúčinkuje jako rána kladivem shora do hlavy. Šokovaně se posadí a zírá na malou skříňku. „Ne,“ zašeptá.

„Protože jste bojovali bok po boku v Létě černých řek,“ pokračuje klidně Shařin hlas, netečný k její tísní, „doufám, že ti dopřeje jistou volnost, kterou by většině agentů nedopřál.“

Mulagheshové se před očima mihne jeho obličej: mladý, umazaný od bláta, s tmavýma očima, které ji pozorují z příšeří v zákopech, zatímco jim za krk padá déšť. Ví, že už mu musí být skoro pětadesát, ale vždycky si ho bude pamatovat takhle.

„Ne, ne, ne,“ zašeptá Mulagheshová.

„Biswal by mohl tvoji krycí historku spolknout, protože má stejné zkušenosti jako ty. Na vlastní kůži poznal malichernou byrokracii armády a byl svědkem toho, jak se spousta jeho druhů vypravuje na inspekční cestu.“

Mulagheshová mlčky zírá na skříňku na stole. *Jaký hrozný hřích jsem spáchala*, přemítá, *že jsem si vysloužila takovýhle osud?*

„A ještě je tu otázka přístavu,“ řekne Shařin hlas. „Jak jistě víš, Saypur spolupracuje s Voortyaštanem a Spojenými dreylskými státy na vybudování druhého funkčního mezinárodního přístavu na Kontinentu. Doufám, že to tvoji misi nijak zásadně neovlivní — ale není to snadný projekt a v oblasti panuje napětí.“

„Skvělé,“ utrousí Mulagheshová.

Potom Shara shrne komunikační kanály, kterými může Mulagheshová podávat hlášení, zákoníky a metody, které bude mít k dispozici. „Ale komunikaci je třeba omezit jen na *extrémní* situace,“ nabádá ji Shařin hlas. „Pokud by cíle této operace vyšly na světlo, vzhledem k nedávným... politickým tlakům by to mohlo hodně špatně dopadnout. Proto ti nemůžu pomáhat tolik, jak bychom si nejspíš obě přály. Ale bezmezně ti důvěřuju, že se ti podaří všechny překážky překonat.“

„A sakra.“

„Chci ti poděkovat, že jsi tenhle úkol přijala, Turyin,“ řekne Shara. „Nenapadá mě nikdo jiný, koho bych měla ve Voortyaštanu raději. A chci ti poděkovat, že ses ke mně vrátila, alespoň na tuhle jednu misi. Netvrdím, že zcela chápu, proč jsi rezignovala, ale někdy mi připadá, že tomu rozumím.“

Jasně že rozumíš, pomyslí si Mulagheshová. Jinak bys mi neposlala ten dopis.

„Ještě jednou ti děkuju za podporu i za přátelství, Turyin Mulagheshová. Tvá země ti vzdává čest za tvou službu — minulou, současnou i budoucí. Hodně štěstí.“

Zasyčení, cvaknutí a hlas utichne.

Pitry se s rukama za zády dívá přes zábradlí balkonu na moře zalité měsíčním svitem, když vtom se dveře recepční síně Tohmay pomalu otevrou. Ohlédne se a pak se podívá znovu. Vyjde z nich Mulagheshová a v ruce drží křišťálový pohár plný jakéhosi draze vypadajícího likéru. „K-kde jste to vzala?“

„Obsloužila jsem se u baru.“

„Ale... ale za to musíme zapla—“

„Tys to věděl?“

„Co?“

„Že mě Shara posílá do toho zatraceného Voortyaštanu!“

Pitry zaváhá. „No, já... tak trochu jsem tušil, že —“

„Do zkurvenejch pekel,“ zavrčí Mulagheshová. Pořádne si lokne likéru a pak se rozpráhne a hodí pohár přes zábradlí. Pitry sleduje, jak křišťál v ceně čtyřiceti nebo padesáti drekelů se šplouchnutím zmizí v moři. „Ze všech míst na světě mě pošle zrovna tam — abych čmuchala po něčem božským. Jako kdybych o to někdy stála. Copak jsem toho neudělala dost? Kdy si budu moct odpočinout?“

„Ale budete ve společnosti někoho, koho znáte, ne? Bude tam generál Biswal; je to váš starý kamarád z války. Tím samozřejmě nechci říct, že vaše hrdinské dny jsou už *minulostí*...“

Její tvář je najednou prázdná, vytratí se z ní všechn cynický nadhled a Mulagheshová se zahledí na moře. Ani předtím se netvářila, že by z téhle mise měla kdovíjakou radost, ale teď na ní Pitry poprvé vidí, že má skutečně strach.

„Nebyl to můj kamarád, Pitry,“ řekne. „Byl to můj velící důstojník. Popravdě, myslela jsem si, že je po smrti. Neslyšela jsem o něm celé roky. Jak to, že ho jmenovali regionálním guvernérem Voortyaštanu?“

„Protože ten minulý byl zavražděn,“ odpoví Pitry. „A nikdo jiný to po něm nechtěl vzít.“

„Aha.“

„Ale mysleli si, že pro tuto funkci je ten pravý. Vyrozuměl jsem, že generál Biswal si na... nepřátelském území vždycky uměl poradit.“

„Tak se to dá taky říct,“ souhlasí Mulagheshová.

Pitry na ni pohlédne. „Jaké to bylo?“

„Co? Léto černých řek?“

„Ano.“

Následuje dlouhá odmlka.

„Pamatuješ si na bitvu o Bulikov, Pitry?“ zeptá se tiše.

„No... ano.“

„Chceš něco takového ještě někdy zažít?“

„Možná je to ode mě zbabělé, ale... ne. Ne, nechci.“

„Moudré rozhodnutí. No, řeknu to takhle: ve srovnání s tím, co jsme já a Biswal udělali na Kontinentu během Léta černých řek, vypadá bitva v Bulikově jako rozlité mléko.“

Pitry mlčí. Mulagheshová upírá pohled na moře a ukazovákem pravé ruky si přejíždí nahoru a dolů po kloubu levého dřevěného palce.

„Zmiz odsud, Pitry,“ řekne Mulagheshová. „Chci být teď chvíli sama.“

„Ano, madam,“ přikývne Pitry a couvne zpátky do dveří.

My Saypuřané pyšně tvrdíme, že jsme se o sebe museli starat sami, protože Saypur byl pouhou kolonií, které nepomáhala Božstva. Tvrdíme, že jsme měli na vybranou mezi inovacemi a zánikem — takže jsme museli inovovat.

Do jisté míry je to pravda. V poznámkách Vallaichy Thinadeshiové však nacházíme pronikavější vhled do náhlých technologických objevů Saypuru — a řada z nich má původ u zapomenutého kontinentálního světce jménem Torja.

Z hrstky zmínek v bulikovských záznamech poprav je zřejmé, že Torja byl taalvaštanský světec, který prožil většinu života v Saypuru, kam byl poslán v roce 1455. Coby následovníci boha-stavitele Taalhavrasede bývali Taalvaštanci architekti, konstruktéři, návrháři a zámečníci — zabývali se hrubými materiály všedního světa, ale i božskými zázraky, na nichž byli smrtelníci do velké míry závislí.

Torja se na svém saypurském statku často nudil a chtěl po svých sloužících, aby mu nosili něco, co by ho zabavilo. Přístupoval k takovým věcem jako k hádankám a problémům. K jeho výtvorům patřily boty na kolečkách, díky kterým se sloužící mohli prohánět dlouhými chodbami statku, a pec, která využívala proudění tepla k tomu, aby upekla chléb dvakrát rychleji.

Pokud je nám známo, věnoval se tomu čistě proto, aby zahnal nudu — ne z nějaké velkodušnosti.

A pak jeho saypurský komorník zahlédl příležitost, jež se v tom skrývala. V průběhu několika měsíců předkládal Torjovi řadu rozsáhlejších problémů a ten se pustil do práce s takovou vervou, až v roce 1457 považoval za nutné vydat sérii pravidel pro svět smrtelníků: matematické a fyzikální zákony, kterými se řídila realita bez božských

zásahů, a také několik inovací využívajících tato pravidla. Protože měl Torja přístup k bezpočtu božských přístrojů s mimořádnými vlastnostmi, dokázal tato pravidla rychle a přesně stanovit.

Brzy se ukázalo, jak převratné to bylo. Komorník ukryl kopie Torjových spisů a nechal je rozeslat po celé zemi. Za deset let už Saypuřané využívali zavlažování v zemědělství a stavěli budovy rychleji a lépe než kdy předtím. Výroba malého tkalcovského stavu poháněného parou však v roce 1474 přitáhla nežádoucí pozornost, protože Saypuřan, který ho vymyslel, žil ve voortyaštanské kolonii — a Voortyaštanci chápali podstatu moci a vědomostí mnohem lépe než Taalvaštanci.

Voortyaštanci si uvědomili, že někdo musel Saypuřany těmto způsobům naučit, a rychle přišli na stopu vedoucí zpátky ke svatému Torjovi. Potom Voortyaštanci popravili každého otroka a sloužícího, který se k Torjovu statku třeba jen přiblížil, a poslali do Bulikova žádost, aby byl Torja nejen zbaven svého postavení, ale dokonce i popraven. Jejich žádost byla v roce 1475 vyslyšena a Torja byl brutálně umučen za zločiny proti koloniím Kontinentu.

Voortyaštanci však přesto nedosáhli úplného vítězství: Torjovy zákony přetrvaly a byly potají využívány. Když Kaj v roce 1636 vytvořil tajemnou zbraň, kterou pak zahubil Božstva, čerpal mimo jiné právě z opisu Torjových zákonů. A když Vallaicha Thinadeshiová ve 40. letech 17. století zahájila technologickou revoluci, která posléze zajistila Saypuru světovou dominanci, neobešla se bez pravidel svatého Torji, sepsaných před necelými dvěma sty lety.

Saypur je hrdý národ a velice nerad by přiznával, že základy jeho technologického rozvoje položil někdo z Kontinentu. Přitom však zapomínáme na další lekci z historie:

*aby se otrok vymanil z otroctví, sáhne po každém nástroji,
i po nástroji svých pánů.*

— DR. EFREM PANGYUI, „NÁHLÁ HEGEMONIE“

POKROK

Nejdřív déšť — ječící, příšerný déšť. Liják je tak silný, že jeho zuřivé přívaly Mulagheshovou — která strávila druhou polovinu plavby zavřená v kajutě na palubě dreylské nákladní lodi *Hjemdal* — téměř omráčí. Dokonce ji začíná opouštět touha, kterou v posledních dvou týdnech chovala: vypadnout sakra ze šňůry lodi na pevninu.

Ale ne na tuhle pevninu, pomyslí si. Ne na pevninu, kde je takovéhle počasí...

Zakryje si rukou oči, vyjde na palubu a rozhlédne se.

Před sebou má široké, ohromné ústí řeky — samozřejmě řeky Soldy, jejíž voda protéká Bulikovem, tím samým městem, kde sloužila skoro dvacet let. Po obou stranách říčního ústí stojí vysoká rozeklaná hora, zvolna klesající do moře v nepřehledné změti ostrých polámaných kamenů připomínajících dlouhé čepele. *Žádný div, že se Voortyaštanu říká město mečů*, pomyslí si. Domy připomínají kamennou suť — jako by se útesy kolem města postupně drolily. Mezi kamením okolo jedné i druhé hory však zahlédne světla, cáry kouře a tisíce pableskujících oken.

„Tak tohle je město Voortyaštan,“ utrousí ponuře. „No, vypadá asi tak, jak jsem čekala.“

Pak uvidí přístav. Nebo spíš to, co přístavem jednoho dne bude — možná.

„Sakramejdlo,“ vypraví ze sebe.

Hlavním problémem s obnovou Kontinentu — zjevným nebo skrytým cílem skoro všech zákonů Shary Komaydové — je jeho dostupnost. V moderní historii na něm byl jen jeden fungující mezinárodní přístav: Ahanaštan, který byl vždycky klíčovou baštou Saypuru na Kontinentu. Ale přinášet celému světu pomoc a podporu je dost těžké, pokud tam i zpátky vede jen jedna jediná cesta. Zdejší podnebí se měnilo — bez Božstev, která ho zázračně oteplovala, bylo čím dál chladnější. Tak se stalo, že Kontinentálům zbyl jen jeden pořádný přístav s teplou vodou: Voortyaštan. Ten se čirou náhodou nachází na ústí Soldy, která — pokud by se ji podařilo splavnit — by celému světu umožnila přístup do vnitřních končin Kontinentu.

Voortyaštan měl před mnoha lety skutečný přístav. A nejen to: za časů Božstev byl mnohem, mnohem větší a rušnější než kterýkoli přístav vybudovaný moderními mocnostmi. Sloužil však zruďným, nestvůrným záměrům a při pouhém pomýšlení na ně se novodobí Saypuřané zachvějí.

„Každá překážka je příležitost,“ říkala kdysi Shara — předtím, než její kariéra zabředla do spousty dalších překážek. „Nebylo by to snad ohromné symbolické vítězství, kdyby Saypur postavil ve Voortyaštanu nový přístav a použil ho k něčemu dobrému?“ ptala se. „Nespalo by se nám všem lépe, kdybychom věděli, že Voortyaštan, nejnebezpečnější a nejzaostalejší ze všech měst, se pomalu modernizuje, že kráčí kupředu jako mezek, před kterým je na provázku pověšený tuřín?“

A tak bylo rozhodnuto, že Oddělení pro přestavbu se souhlasem Voortyaštanu znovu vybuduje jeho starý přístav, čímž přinese rychlou pomoc druhé polovině Kontinentu a zároveň z Voortyaštanu nejspíš udělá druhé nejbohatší kontinentální město.

Ale pokud šlo o to, kdo tu práci provede — to byla jiná otázka. Saypur byl samozřejmě mořskou velmocí a měl desítky společností a dodavatelů ochotných tu práci udělat — ale

za saypurské, to znamená závratně vysoké ceny. Nějakou dobu se zdálo, že přístav se nikdy nevybuduje, ledaže by došlo k nějakému ohromnému finančnímu zázraku, ale potom čerstvě založené Spojené dreylské státy — které před pouhými třemi lety svrhly zkorumpované Dreylské republiky a zoufale potřebovaly nějaký příjem — přišly se sérií tak laciných nabídek, až si v Saypuru říkali, jestli Dreylané nepoužívají na práci otroky. Nakonec ale Jižní dreylská společnost — mnozí dávali přednost zkratce JDS — zakázku přece jen získala a podepsala smlouvu.

Podle toho, co Mulagheshová naposledy slyšela, byla stavba přístavu zatím mnohem obtížnější, než se čekalo. Pamatuje si, jak se k ní donesly zprávy o tom, že nějaké obří trosky — pozůstatky Mžiku — zablokovaly skoro celé ústí Soldy a bylo třeba je odstranit. A pokud si vzpomíná, nejchytřejší inženýři z JDS si s tím pořád ještě lámali hlavy.

Ale teď, přímo před zálivem Soldy, Mulagheshová vidí, že dělájí pokroky. Dokonce pozoruhodné pokroky.

V ústí zálivu je celý les jeřábů s bagrovacími lžicemi, všechny jsou padesát metrů vysoké a uspořádané do přímek paprskovitě vycházejících z pobřeží. Některé jeřáby budují další jeřáby, sahají dál a dál do moře, zatímco ty, které se nacházejí blíž ke břehu, demontují jeřáby vzadu. Je to úchvatný, matoucí, ohromující propletenec stavebních prací a Mulagheshová chvíli přemýšlí, jestli tu jsou ty stroje proto, aby opravily nepřehledné rozvaliny Voortyaštanu, nebo aby je strhly. Na pobřeží za jeřáby panuje ruch: maličké dřevěné konstrukce a provizorní mola, to všechno slouží činností probíhajícím v zálivu a přetvářejícím tuhle zdevastovanou metropoli v cosi, co by jednoho dne mohlo být hlavním centrem obchodu na západním pobřeží Kontinentu.

Ale kde jsou ty trosky, které mají jeřáby odstraňovat? Podle toho, co Mulagheshová vidí, je záliv Soldy volný a čistý.

„Tady musíme vostře zatočit, madam,“ ozve se kapitán *Hjemdala*. „Radši se pevně držte.“

„Zatočit kvůli čemu?“ zeptá se Mulagheshová. „Mně se zdá, že jsme na volném moři, kapitáne.“

„Postavte se na levobok a koukněte se dolu, madam,“ poradí jí kapitán. „Možná to zahlídnete.“

Mulagheshová ho poslechne a pevně sevře zábradlí.

Loď se pod ní začíná obracet. Na trup vyšplouchne tmavá voda. Chvilí nic nevidí, ale pak...

Pár metrů od ní se vodní proud o něco rozráží: hladina tam není hladká, ale zčeřená. Přimhouří oči a potom pod sebou něco uvidí...

Něco bílého. Něco širokého, hladkého a světlého, těsně pod mořskou hladinou. Když *Hjemdal* proplouvá kolem, Mulagheshová na tom bílém povrchu pod vodou zahlédne slabý obrys — dlouhou úzkou mezeru, nahoře špičatou, dole širší. Potom připlují ještě blíž a ona spatří, že kolem té mezery se táhne nějaká římsa a na jednom starém, zrezivělém pantu visí okenice.

Pak jí to dojde: *Vždyť je to okno.*

„To... to byl nějaký dům,“ promluví nahlas a ohlédne se. „Tam... tam vzadu je pod vodou dům.“

„Vítejte ve *starým* Voortyaštanu,“ řekne s falešným veselím kapitán a mávne rukou k ústí Soldy. „Ale dneska toho z něj moc neuvidíte. Posunul se, chápete — asi vo sto metrů. Kolmo, rovnou *dolu*.“ Zazubí se a zlomyslně se zachechtá.

„On je *pod vodou*?“ zeptá se Mulagheshová. „Počkat... Ty trosky, které zablokovaly Soldu, jsou přímo to *město*? Jak to, že jsem o tom nikdy neslyšela?“

„Protože to by nejdřív někdo musel přežít, aby vám vo tom řek,“ odpoví kapitán. „Tendlecten záliv je hotový minový pole, madam. Proto už nepoplujeme vo moc dál — a jak se dostanete na břeh, budete mezi těma divokejma Kontinentálama...”

a nevím, jestli to tam pro vás bude vo moc bezpečnější.“ Zahlédne malý člun proplouvající lesem jeřábů. „Á, tady je váš doprovod, madam. Určitě budete mít vo čem si s nima povídat.“

Člun uhání zálivem a skučící víchř jím cloumá sem a tam. Mulagheshová si rukou chrání oči před bouří a upírá pohled na blížící se pobřeží. Přece jen spatří nějaké známky civilizace: o něco dál na západním břehu stojí překrásný vysoký maják a jeho pomalu se otáčející paprsek tančí nad rozbouřenou hladinou. Vedle něj je velká barevná budova ze dřeva a kamene, která v tmavém, bezútěšném Voortyaštanu působí jako pěst na oko. Schody, které k ní vedou, jsou vyzdobeny velkými prapory a na každém z nich jsou vyšíta písmena JDS.

„Vážně to tady rozjeli, co?“ zamumlá Mulagheshová.

Člun přirazí k prvnímu molu na východ od majáku. Okolí je liduprázdné, na konci mola stojí jen jeden člověk a v jeho černém stínu svítí tečka žhavého cigaretového oharku. Jinak je z něj vidět jen tlustý kabát z tulení kůže se zdviženou kapucí, utaženou pevně kolem tváře.

Mulagheshová neohrabaně sleze po provazovém žebříku na molo; umělá ruka jí to dost ztěžuje. Postava na konci mola jí zamává.

Vzpomene si, co jí říkal Pitry, když *Hjemdal* vyplouval: *Sehnali jsme vám kontakt. Spojí se s vámi, až dorazíte na místo.*

Kdo to je? ptala se.

Nejlepší možný kontakt, technologický ředitel celé JDS. Ví naprosto o všem, co se ve Voortyaštanu děje. Jak tak o tom přemýšlí, uvědomí si, že jí Pitry neřekl, jak se ten ředitel jmenuje.

Mulagheshová kráčí po molu s vojenským pytlem přehozeným přes rameno. „Jste tu kvůli mně?“ zakřičí na postavu.

Postava jí zase zamává. Když Mulagheshová přijde blíž, uvidí, že má na hrudi další znak JDS. Tenhle však má jasnou žlutou barvu a pod ním je symbol ozubeného kolečka.

„Děkuju, že jste mi přišel naproti,“ přistoupí Mulagheshová k postavě. „Ale jestli se v tomhle slejváku utopím jak čokl, nebude to k ničě—“

Postava si odhrne kapuci a Mulagheshová se zarazí.

Čekala nějakého mrzutého Dreylanda s červenou zakaboněnou tváří, předáka nebo dokmistra se spoustou jizev, popraskaných žilek a s řídnoucími vlasy. Rozhodně nečekala asi pětatřicetiletou Dreylanku, tak krásnou, až z toho jde strach — s vysokými lícními kostmi, jasnými světlými vlasy a ledově modrýma očima za strohými brýlemi. Je vysoká, měří přes sto osmdesát centimetrů, takže se nad Mulagheshovou přímo tyčí. Blondýna mohutně potáhne z cigarety, odcvrnkne ji do moře — oharek zasyčí, jako by měl zlost, že ho zahodila — a usměje se na Mulagheshovou.

Mulagheshová v tom úsměvu spatří spoustu věcí. Spatří šarm, důvtip a neklidné moře chytrosti; spatří pronikavou bdělost, ostrou jako diamant; ale hlavně v tom širokém bílém úsměvu vidí neotřesitelnou, železnou sebedůvěru, že jeho majitelka je za všech okolností nejchytřejším člověkem v místnosti.

„Vítejte ve městě Voortyaštanu, generálko,“ pozdraví ji blondýna. „Doufám, že se k vám naše posádka chovala s náležitou úctou.“

Mulagheshová zírá mladé ženě do tváře. Je na ní něco povědomého, ale nedokáže si to přesně zařadit...

Mulagheshová v duchu odstraní jedno z jejích očí, přidá síť krutých jizev a okouzlující úsměv nahradí výrazem nesmiřitelné smrtící hrozby.

„Do pekel,“ řekne Mulagheshová. „Jestli vy nejste příbuzná Sigruda Harkvaldssona, tak jsem zdechlá hloupá fena.“

Okouzlující úsměv se vypaří. Mladá žena užasle pohlédne na Mulagheshovou, ale hned se vzpomene: vesele se zasměje, ale do očí se jí radost nepromítne.

„Máte paměť na tváře, generálko!“ přisvědčí. „Je to tak. Jsem Signa Harkvaldssonová, technologická ředitelka Jižní dreylské společnosti. A vy jste samozřejmě ta slavná generálka Turyin Mulagheshová.“

„Když to říkáte. Víte, mám takový pocit, že mi někdo mohl říct, že se tu setkám se Sigrudovou dcerou. Proč nemohli poslat někoho z vojenské základny?“

„Protože odtamtud zmizela Sumitra Choudhryová,“ řekne chladně Signa. „A nemyslím si, že by vaše premiérka někomu na té základně nějak zvlášť věřila.“

Mulagheshová se ohlédne přes rameno. „Mohly bychom to probrat jinde?“

„Jistě. Zařídila jsem vám ubytování u nás na stavební centrále JDS kousek za městem.“ Ukáže na druhou stranu, směrem k budově JDS vedle majáku. Obojí vypadá asi tak tisíckrát pohostinněji než Voortyaštan.

„To mi vyhovuje.“

„Výborně! Tak pojďte za mnou. Vlak do centrály JDS už na nás čeká.“

„Do centrály jezdí speciální vlak?“

„On vlastně jezdí spíš na staveniště v zálivu. Do říčního ústí nemůžeme vozit materiál na lodi — jsme tu právě proto, abychom tuhle situaci *napravili*. Takže ho z lodi vyložíme na dostupnějším místě — vedle města — a vlakem ho dovezeme na místo určení.“

„A to všechno jenom proto, abyste Kontinentálům postavili přístav,“ řekne Mulagheshová. „Zdá se mi, že by bylo snadnější vybudovat nový přístav někde jinde.“

„Ale tohle není jenom *přístav*, generálko. Je to brána na Kontinent!“ Ukáže na dvojici horských vrcholů nad Soldou. „Tam za tou bránou — nebo tím, co z ní zbylo — je vodní cesta, ze které je přístup na skoro celý Kontinent! A nikdo ji nemohl používat celá *desetiletí*! Ale brzy, už za pár měsíců, budeme schopni —“

otevře dveře do jediného vagonu pro cestující, „— no, zase tu bránu otevřít.“

Mulagheshová pohlédne na ty dva vrcholy. „Mluvíte o nich jako o bráně. Proč?“

Signa se usměje. „To je velmi zajímavá otázka. Nastupte si a já vám to povím.“

Vlak nabírá rychlost, za okny uhání poničené panorama Voortyaštanu a vzápětí ho vystřídají vysoké bílé útesy. Signa si zapálí další cigaretu — už asi pátou, odhaduje Mulagheshová. Na Dreylance je cosi zřetelně obchodnického. Ve vlasech stažených dozadu má pěšinku — Mulagheshová ví, že tenhle účes je teď v Ghaladeshi celkem v módě — a na sobě má dokonale padnoucí černý kabát bez límce, zato však s klopou, pod kterou se schovávají všechny knoflíky, a k tomu úzké tmavé kalhoty a lesklé černé boty. Mulagheshová má dojem, že Signa by se skvěle hodila na důležitou poradu představenstva nějaké společnosti, chrčila by čísla a s klidem zaháněla obavy akcionářů. *Což je nejspíš přesně to, co má v popisu práce*, připomene si Mulagheshová.

Její ruce se k ní však nehodí. Mulagheshová čeká, že bude mít jemné, hladké prsty s dokonale upravenými nehty; ale když si Signa stáhne rukavice, objeví se tvrdé, mozolnaté, rozpraskané dlaně vypovídající o mnoha letech tvrdé práce. Navíc jsou ušpiněné od černého inkoustu, jako by den co den listovala lacinými novinami.

Do vagonu vnikne průvan a Mulagheshová se zachvěje.

„Pozdní zima,“ řekne Signa. „Tady je dost krutá, stejně jako jinde na Kontinentu. Ale Voortyaštan leží na Velkém západním proudu, takže voda tady nikdy nezamrzá. Jinak bychom tu ani nebyli.“

„To by byla škoda.“

„Možná. Taky to obnáší spoustu dešťových srážek. Věděla jste například, že Voortyaštan je světová jednička co do počtu záplav?“

„Další okouzlující věc, kterou se může chlubit. Jako by nestačila historie.“

„To je pravda. Co víte o Voortyi, generálko?“

„Vím, že je mrtvá.“

„Kromě toho.“

„Vím, že jsem ráda, že je mrtvá.“

Signa obrátí oči v sloup. Z nosních dírek se jí valí kouř.

„Tak dobře,“ ucedí Mulagheshová. „Vím, že to byla kontinentální bohyně války a smrti. Vím, že z ní šla hrůza. A vím, že její vojáci kdysi v podstatě ovládali celý známý svět. Plavili se z tohohle zálivu po tisících.“

„Po *statisících*,“ opraví ji Signa. „Pokud ne v ještě větších počtech. A máte pravdu, byla to bohyně války a smrti, ale taky moře — často se na to zapomíná. Nejspíš proto, že její vojenská tažení byla mnohem... pamětihodnější.“

„Jestli tím myslíte to, že její vojáci zabíjeli a mrzačili a mučili Saypuřany po milionech, tak ano. To je opravdu pamětihodné. Možná až moc.“

„Pravda. Ale často se zapomíná na to, že většinu své říše vybudovala na moři — právě proto, že byla i jeho bohyní. Pokud tomu správně rozumíme, původní Voortyaštan byl jedno velké plovoucí město postavené na mnoha pilířích a plošinách, nebo možná přímo na samotném moři. Z jeho současné polohy jsme v každém případě vyčetli, že metody jeho výstavby byly rozhodně *zázračné*.“

„Protože je na dně zálivu.“ Tahle část vyprávění je Mulagheshové povědomá: na Kontinentu by se těžko hledalo město, které nebylo zpustošeno, když Kaj zabil Božstva. Všechny zázraky, které udržovaly kontinentální způsob života, v tu chvíli zmizely — té události se začalo říkat „Mžik“. Pokud se původní město

Voortyaštan udržovalo na mořské hladině zázračnými prostředky, rozhodně by to vysvětlovalo, proč v něm teď bydlely ryby Severních moří.

„Správně.“ Signa po ní blýskne vychytralým úsměvem. *Jak je krucinál možné, že má tak bílé zuby*, pomyslí si podrážděně Mulagheshová, *když hulí jak komín?* „To, co teď vidíte z města, nebylo původní město. Jenom vstupní část starého Voortyaštanu. Ty dva vrcholy na východ od města nejsou hory, generálko — je to rám dveří.“

Mulagheshová skousne doutníček. „Takže moderní Voortyaštan vyrostl na zříceninách *brány* starého města?“

„Správně. A původní město ucpalo Soldu, každoročně způsobuje rozsáhlé povodně a zabraňuje tomu, aby se jedna z největších řek na světě stala tepnou neuvěřitelně výnosného obchodu.“

Mulagheshová se zachechtá. „Takže jste tady proto, abyste dala celému Kontinentu klystýr, jo?“

Signin úsměv neztratí nic ze svého jasu. „I tak se to dá říct.“

„A vy si vážně myslíte, že tuhle verzi harmonogramu stíháte?“

„No, vlastně... podle mých současných propočtů stihneme dokončit bagrování skoro tři měsíce před naším stávajícím termínem.“

Mulagheshová na ni zírá s otevřenými ústy. „Vy... vy si myslíte, že to stihnete *dřív?*“

„Ano,“ řekne klidně Signa.

„Stihnete to v termínu, který se posouvá už celé roky?“

„Ano.“

„A nejste náhodou naprosto a totálně šílená?“

„Pokud vím, tak ne.“

„A jak byste to asi tak chtěla zvládnout?“

„Vaši skepsi vám nezazlívám,“ řekne Signa. „JDS se celé roky potýkala s problémem, jak záliv vybagrovat, jak napravit škody

způsobené dávnými katastrofami. Ale naši inženýři nakonec vymysleli řešení: techniku modulárních součástí.“

„Cože?“

Signa se usměje a Mulagheshová si uvědomí, že přesně s takovou reakcí při té své malé prezentaci počítala. „S bagrováním nemůžeme začít na mořské straně zálivu — mezi námi a městem je celé, no, podmořské město. A tak jsme se rozhodli začít uvnitř zálivu a pokračovat směrem ven. Dva hlavní kusy vybavení — jeřáb a nákladní loď — jsme rozložili na základní součásti. Jednoduché, levné, praktické součásti, které se dají s minimálním úsilím smontovat a zase rozmontovat. Pak jsme pár kilometrů od Voortyaštanu vybudovali malé nákladní nádraží —“ ukáže z okna směrem k blížícímu se majáku, „— a postavili koleje, po kterých můžeme vozit součásti blíž k zálivu. Jakmile se nám je podařilo dopravit do ústí Soldy a jakmile jsme postavili první dva jeřáby, měli jsme vyhráno.“

Signa nenuceně potáhne z cigarety. Mulagheshová si ji chvíli prohlíží, vyčkává a pak se nakonec zeptá: „Jak to, že jste měli vyhráno s pouhými dvěma jeřáby?“

„No, když dostanete dva jeřáby na správná místa, tak zvládnete všechno. Nejdřív jsme s nimi postavili lodě a mola. Pak jsme o něco dál na moři postavili další čtyři jeřáby, jeden na každé straně od prvního nebo druhého jeřábu. Potom tyhle čtyři jeřáby vybagrovaly trosky, naložily je na lodě a ještě dál na moři postavily dalších osm jeřábů, jeden na každé straně od každého z nich. Pak těch osm nových jeřábů vybagrovalo trosky, naložilo je na nové lodě a postavilo šestnáct nových jeřábů... a pak třicet dva, šedesát čtyři a tak dál, a tak dál. Je to hrubé zjednodušení, ale pro představu to stačí.“

Mulagheshová pohlédne na les jeřábů za oknem. „Takže postavit tohle všechno trvalo...“

„Dostat projekt do dnešního stavu trvalo necelých dvacet měsíců.“

„To myslíte vážně?“

„Ano,“ potvrdí Signa a maličko ješitně při tom našpulí ústa. „Máme zprávy, že Solda už se přestala rozvodňovat proti proudu — na vašem starém působišti v Bulikově to jistě rádi uslyší. A jednou, už brzy, budou části Kontinentu, které byly kdysi zcela izolované a odříznuté, znovu propojeny. Už velice brzy začne skutečné omlazování Kontinentu.“

„Čí to byl skvělý nápad?“

„No, zásluha patří hned několika týmům. Každá součást a každý krok procesu vyžadovaly nesmírně pečlivý dohled a plánování, a —“

„Váš, že ano?“

Signa se odmlčí jen na tak dlouho, aby bylo skromnosti učiněno zadost. „Měla jsem nápad v... poněkud velkém, abstraktním měřítku. Ano, skutečně jsem navrhla modulární proces a dohlížela na jeho podrobné rozpracování a materiální zajištění. Části konstrukce ramen jsem navrhovala osobně. Svou úlohu však sehrála spousta dalších týmů JDS.“

„Hádám, že technologickou ředitelkou nejste pro nic za nic.“

„Co na to říct? Jsem první s tím titulem v historii naší společnosti. Nikdy přede mnou jsme technologického ředitele neměli.“

„Takže... jak přesně se mohlo stát, že se do toho všeho vložila členka dreylské královské rodiny?“

Signa zmateně zamrká. „Dreylské královské rodiny?“

„Pokud mě neklame paměť, váš tatínek je dědic dreylského trůnu.“

Signa pomalu vydechne nosními dírkami a oklepe popel z cigarety do popelníku na područce sedadla. „Spojené dreylské státy jsou nyní svobodným demokratickým zřízením. Už neposluhujeme monarchům ani pirátským králům jako v dobách republik.“

„Ani když ta monarchie byla původně vaše?“

Oči se jí zalesknou. „Není *moje*, generálko. *Nikdy* nebyla *moje*. A s přístavem to nijak nesouvisí.“

„Takže mi říkáte, že váš otec nemá s vaším zdejším postavením nic společného?“

Signa sevře konec cigarety mezi palcem a ukazovákem. Její kůže při kontaktu s oharkem zasyčí, na tváři však není znát bolest. *Ty mozoly sahají hluboko*, pomyslí si Mulagheshová. „Pokud je mi známo, generálko,“ pronese Signa pomalu, „můj otec nemá s ničím důležitým, co se poslední dobou děje, společného prakticky nic. A jestli chcete znát jeho názor, měla byste najít někoho, kdo toho o něm ví víc než já. Nebo aspoň někoho, koho to *zajímá*.“

Vlak zastaví a Signa vzhledne. Nad nimi se tyčí bílá věž majáku. Signě se okamžitě vrátí dokonalé sebeovládání a na krásné tváři jí zase vykvete ten její lišácký úsměv. „Á, už jsme tady! Dovolte, abych vás doprovodila na večeři. Víím, že už je pozdě, ale určitě padáte hladý.“ Bez dalšího slova vykročí osobním vagonem a Mulagheshová za ní zápolí se svými zavazadly.

Mulagheshová a Signa večeří v soukromé jídelně, která se nachází hned pod řídicími místnostmi majáku. Je zřejmé, že je vyhrazena nejvýše postaveným pracovníkům společnosti: Signa musela použít několik klíčů, aby se do téhle části budovy dostala. Jejich obsluha — dreylský kluk s chmýřím řídkých vousů — přichází a odchází tajnými dveřmi vedle knihovny v rohu. Všechno v místnosti je navrženo tak, aby tu lidé měli soukromí. Po skončení formálních schůzí zde mohou vést rozhovory a debaty a dělat skutečnou práci. Jídlna zároveň působí jako mimořádně luxusní velrybářská taverna: všechno je z tmavého ozdobně vyřezávaného dřeva a většinu stěn pokrývají kosti

znepokojivých mořských tvorů. V některých pořád ještě vězí háčky harpun.

„Jeden ze způsobů, jak si udržet schopné pracovníky,“ vysvětlovala jí Signa při vstupu do místnosti, „je dopřát jim veškeré tělesné pohodlí. Tihle lidé se vypravili na konec světa, aby riskovali své životy. I kdyby to byli jenom dělníci a námořníci, platíme jim nejlepší kuchaře, nejlepší zábavu a nejlepší ubytování, které se dá za peníze koupit.“

Ale Mulagheshová už si stačila všimnout, že ubytovací prostory vypadají bytelně a trvale. Takovou budovu by nestavěli, pokud by neměli v plánu se tady nějakou dobu zdržet. Pokud opravdu čekají, že přístav připraví během několika měsíců, co budou dělat pak?

Ze svého místa vidí pevnost Thinadeshi: tmavou podsaditou masivní základnu na útesech severně od majáku. Její ohromné kanony míří na město, připraveny začít na něj kdykoli dštít smrt. Pomyslí si, jak se asi cítí Voortyaštanci, když na ně ty kanony míří ve dne v noci.

„Jste obeznámena se situací?“ zeptá se tiše Mulagheshová.

Signa uchopí ubrousek a zlehka si otře koutek úst. „Myslíte Sumitru Choudhryovou? Ano.“

„Takže,“ řekne Mulagheshová. „Co mi o ní povíte?“

„Přijela před půl rokem. Poslali ji vyšetřit nějaký objev, ke kterému došlo hned za pevností.“

„Víte, co to bylo za objev?“

„Ne. Když jsem se nabídla, že budu váš kontakt, dali mi jasně najevo, že mi řeknou jenom to, co potřebuju vědět, a *tohle* jsem vědět nepotřebovala.“ Odfrkne si. „Ale k věci. Choudhryová se nejdřív držela nahoře v pevnosti, ale pak začala chodit dolů a pokládat mým zaměstnancům otázky. Rozhodla jsem se, že jménem společnosti s ní budu jednat já. Zdálo se, že je dost... vyšinutá.“

„Vyšinutá?“

„Ano. Říkala jsem si, jestli není tak trochu šílená. Připadalo mi, že má o kolečko víc. Jednou si poranila hlavu,“ dodá Signa a ukáže si na levé obočí. „Tady měla bílý obvaz, tak jsem si říkala, jestli to nemůže být tím, ale nebyla jsem si jistá.“

„Jak k tomu úrazu přišla?“

„Obávám se, že nám to neřekla, generálko. Hodně se vyptávala na geomorfologii — na to, jak je utvořený zdejší terén. Asi si myslela, že o tom něco víme, protože děláme všechny ty práce v zálivu. Ale my napravujeme jen škody, ke kterým došlo před několika desítkami, nikoli miliony let.“ Ukáže z okna kamsi na západ od pevnosti. „Lidé ji často vídali, jak chodí v noci s lucernou po útesech a dívá se na moře. Prý vypadala jako nějaká malba — panna vyhlížející návrat svého milého nebo tak něco. Jak říkám, mysleli jsme si, že je šílená.“

„A co bylo pak?“

„No, pak jsme jednoho dne dostali zprávu, že prostě... zmizela. Slyšela jsem, že dokonce i těm v pevnosti nějakou dobu trvalo, než jim došlo, že je pryč — kvůli těm jejím divným potulkám. Hledali široko daleko, ale nic nenašli. A tohle je, upřímně, všechno, co vím.“

„Mohl by někdo z vašich zaměstnanců vědět víc?“

„Možná. Proč? Chcete je vyzpovídat všechny do jednoho? Kolik máte času, generálko?“

„Spíš mě napadlo, že byste mohla rozeslat žádost. Výzvu, aby se přihlásili všichni zaměstnanci JDS, kteří s Choudhryovou přišli do nějakého kontaktu.“

„No... máme systém, který by se k tomu dal použít, ale většinou je vyhrazený pro případy nouze a —“

„Pokud tu žádost rozhlásíte, budu vám velice vděčná, paní ředitelko.“ Mulagheshová soustředěně ignoruje Signino podráždění. „Ale co mi teď připadá ze všeho nejzvláštnější — proč vy?“

„Proč já co?“

„Proč mi ze všech lidí pomáháte právě vy? Vaše práce s pevností nijak nesouvisí. A divím se, že JDS může postrádat svou technologickou ředitelku, aby vypomáhala při tajné vojenské operaci.“

„No, JDS mě vlastně nemůže postrádat. Ale právě jsme umístili jeřáb na jedno z obtížnějších míst, takže nám to trochu usnadnilo práci. Mám teď o něco méně starostí.“

„Ale proč vy?“

„Znám tuhle zemi, její kulturu,“ řekne Signa. „Vždyť mě vychovali kousek za tímhle městem.“

„Vážně?“

„Ano,“ kývne Signa. Žmoulá ubrousek mezi ukazovákem a palcem. „Jistě, jsem Dreylanka. Jenže po převratu jsme nemohli zůstat na dreylských březích. Spousta lidí chtěla mě a moji rodinu zahubit, a tak jsme se museli někde ukrýt. Voortyaštan byl nejbližší. Navíc se jednalo o poslední místo, kde by nás někdo hledal.“

„Co jste dělala, když jste se sem dostala?“

„Hlavně jsem se snažila přežít. A něco navíc.“ Usměje se, ale je v tom trocha hořkosti. „Takže po třiceti letech znám zdejší kulturu. Znám zdejší lidi. Znám zdejší geografii i historii. A mám přístup ke zdrojům, jaké by vám v pevnosti nedali. Aspoň ne bez ptaní.“

„Ale ve skutečnosti mi nechcete pomoci,“ řekne Mulagheslová.

„Copak někdy někdo opravdu *chce* pomáhat s tajným vyšetřováním?“

„Saypur řekne: ‚Skoč.‘ A vy řeknete: ‚Jak vysoko?‘ Je to tak?“

„Hm... v podstatě ano,“ řekne Signa kysele. „Dalo by se říct, že váš národ drží ten můj za citlivé partie. Ale taky je tu otázka vaší pověsti.“

„Mojí pověsti? A ta je jaká?“

„Generálko Mulagheslová,“ pronese Signa, „ať se vám to líbí nebo nelíbí, jste něco jako celebrita. Jste spojena nejen s pre-

miérkou Saypuru, ale i se smrtí dvou Božstev. A také s nepředstavitelnou zkázou a pustošením, které postihlo Bulikov. Město se z toho dopuštění ještě nevzpamatovalo — pokud to vůbec někdy dokáže.“

„Tomu jsem nemohla zabránit!“

„Možná. Ale vaše pověst je zkrátka a dobře taková, že pouhá vaše přítomnost v tomhle městě mi dělá starosti. A dělá je i spouště našich *investorů*. Voortyaštan měl vždycky blízko k násilí. Vaše krycí historka sice působí neškodně, ale panují obavy, že byste mohla být jakýmsi katalyzátorem.“

„A co? Oni si myslí, že sem napochoduju a vyhodím město do vzduchu?“

„Zapomínáte, že tihle lidé na něj míří kanony ve dne v noci,“ řekne Signa. „V Bulikově jste se možná zapsala do povědomí jako opatrná úřednice, ale pořád koluje spousta povídaček o tom, co jste dělala *předtím*, než se z vás stala guvernerka.“ Signa se usměje tak široce, až Mulagheshová zahlédne její stoličky. „Tohle všechno je samozřejmě nepotvrzené — ale vy a generál Biswal nějak zvláštně souvisíte s dobytím Bulikova během Léta černých řek, vidíte?“

Mulagheshová nic neříká.

„Kontinentálové se vás bojí, generálko,“ řekne Signa. „A ještě víc se bojí Biswala. A bojí se těch kanonů. A teď se tohle všechno sešlo na jednom místě. Myslím si, že jejich obavy jsou oprávněné — vy ne? Je tedy moudré, aby na vás někdo dohlédl. A klidně to můžu být já.“

Lalithu Biswalovi nezávidím. Učinil dost možná nejobtížnější rozhodnutí své kariéry, ne-li celého Léta, a nepochybně věděl, že on a jeho vojáci budou potrestáni, ať už se rozhodne jakkoli — pokud by ovšem přežili, což jistě nepovažoval za pravděpodobné.

Možná že historie ho jednou posoudí lépe než vy nebo já. Žlutý pochod nejspíš znamenal rozhodující obrat v Létě černých řek, ale kvůli tomu, jaký byl, nesmíme připustit, že k němu vůbec kdy došlo.

— DOPIS NÁČELNÍKA OZBROJENÝCH SIL GENERÁLA ADHIHO

NOORA PREMIÉRCE ASHAŘE KOMAYDOVÉ, 1722

ČERNÁ MÍSTNOST

Mulagheshová sedí u okna ve svém prostorném pokoji a dívá se ven. Výhled má nádherný — Voortyaštan se pod ní rozpíná jako stěna posetá světluškami —, ona si ho však nedokáže vychutnat. Může za to rozhovor se Signou.

Do čeho jsem se to do pekel zapletla?

Vrátí se k zavazadlům, chvíli se v nich přehrabuje a pak z nich vytáhne předmět zabalený ve staré šále.

Mulagheshová obvykle nepřijímá novoty s žádným velkým nadšením, ale pokud jsou účinné, dokáže je vzít na milost — a proto si na rozdíl od mnoha velitelů v jejím věku našla čas na to, aby se naučila střílet z palných zbraní. Ve zvláštní oblibě má tenhle mimořádně ničivý kousek: krátký, tlustý, malý vynález zvaný „karusel“ podle cyklické konstrukce s pěti malými hlavními obsahujícími vždy po jedné střele a otáčejícími se s každým stisknutím spouště. Člověku s jednou rukou se karusel nabíjí

mnohem snadněji než většina jiných zbraní; stačí jen vytáhnout bubínek s prázdnými komorami a vložit plný. Proti živému cíli ho ještě nepoužila — popravdě řečeno doufá, že nebude muset —, ale pro jistotu ho položí na noční stolek.

Lehne si na postel. Už se rozhodla, že zítra zajde tam, kde byla Choudhryová naposledy spatřena: do pevnosti Thina-deshi.

Zavře oči a snaží se zaposlouchat do mořských vln šumících venku.

Nezapomínej, kde jsi. Nezapomínej, kde jsi.

Mulagheshová se probudí v 5:00, vezme si desky na poznámky, zabere si jeden z několika málo telefonů v centrále JDS a zavolá do pevnosti Thinadeshi. Ozve se překvapený, jakoby plechový hlas seržanta ve službě: čekali ji, ale ne tak brzy. Má však štěstí, protože generál Biswal je přítomen v pevnosti, právě se totiž vrátil z prohlídky ostatních základen v regionu a opravdu si na ni může ve svém harmonogramu udělat čas. „Za předpokladu, že vás automobil přiveze včas, generálko,“ dodá seržant.

„Proč by neměl?“

„No, z pevnosti vede dolů do města jen jedna vozovka a ta má trochu... proměnlivou kvalitu. Je to jediná silnice sjízdná pro automobily, a to ještě jen tak tak.“

„Takže mi radíte, abych si s sebou nebrala hrnek s horkým čajem?“

„Asi tak.“

„Skvělé.“

Když automobil přijede, Mulagheshová nemůže uvěřit, že pod vším tím bahnem, mechem a sprškami kamínků, které se k němu lepí jako vilejší k lodi, je provozuschopné vozidlo.

Je ráda, že si místo slavnostní uniformy vzala tu pracovní. „Sakramejdlo,“ utrousí, když z vozu vyskočí řidič. „Doufám, že tý kraksně neupadnou kola.“

Pohlédne na řidiče a pak se na něj podívá znovu. Je mladý a nevysoký, ale v dobré formě a s úhledně zastřiženými vousy. Kdyby neměl tak malou bradu, byl by docela pohledný. Na jeho tváři — konkrétně v tom, jak se na ni zubí — je něco velice povědomého.

Rázně jí zasalutuje. „Dobré ráno, generálko. Připravena na jízdu nahoru?“

„Já vás znám,“ řekne Mulagheshová, přijde blíž a pak se jí najednou rozsvítí. „Sakra. Rotmistr Pandey, že jo? Z Bulikova. Jste to vy?“

Celý se rozzáří pýchou a nadšením. „Jsem to já, madam. Rád vás zase vidím.“

Pamatuje si ho o něco líp než některé z ostatních vojáků, které měla v Bulikově pod svým velením: v kasárnách byl kapitánem veslařského týmu, který k nelibosti Bulikovanů trénoval v létě na Soldě. Taký si vzpomíná, že to byl až nehorázně talentovaný šermíř. Mečem vládl s takovou lehkostí a ladností, jakou musela obdivovat i Mulagheshová, a to přitom sama rozhodně nebyla pomalá šermířka.

„Ty jsi nám ale vyrostl,“ poznamená. „Co děláš tady v té díře?“

„Většinou jenom řídím, madam,“ odpoví Pandey. „Ukázalo se, že tady nahoře není moc vojáků, kteří by se vyznali v automobilech, a tak ta vznešená povinnost připadla mně.“

Mulagheshová si Pandeyho bezděčně prohlédne. Na nohou a pažích hledá stopy zranění, na tvářích známky podvýživy, na zubech stopy kurdějí. *Už není tvůj*, pomyslí si. *Ted' patří Biswalovi — anebo možná jen sám sobě.* „No, doufám, že jsi své schopnosti piloval. Potřebuju se rychle dostat nahoru na útes, ale pokud možno celá.“

Pandey jí otevře dveře. „Silnice je struna *vashy*, generálko,“ udělá narážku na saypurský hudební nástroj, „a automobil je můj smyčec. Zahraju vám velkolepý koncert.“

„Jestli ti jde řízení aspoň z poloviny jako mluvení, Pandey,“ řekne Mulagheshová a sedne si dovnitř, „tak se mi určitě nic nestane.“

O deset minut později už Mulagheshová sleduje, jak za okénkem poskakuje Voortyaštan. Automobil se naklání a kymácí jako loď v bouři. Vidí stany a jurty a škarpy a uličky, provizorní přístřešky, které jen tak tak vydrží nápor vichru. Z jejich nepřehledné zmrščenosti vyčnívají zvláštní vysoké útvary, vratké kamenné mohyly stojící v řadách podél Soldy. Něco na těch hromadách kamení ji znepokojuje, ale nedaří se jí určit co.

„Je to jako zatracenej uprchlickej tábor,“ zamumlá Mulagheshová.

„Nebyla byste daleko od pravdy, generálko,“ řekne Pandey a ukáže na jednu z mohyl. „Nebýt tohohle.“

„Jak to myslíš?“ Když projíždějí pod mohylou, prohlédne si ji důkladněji. Je mnohem vyšší, než čekala, osm nebo deset metrů, ale na jejím baňatém vršku i tak zahlédne nezřetelné rysy lidské tváře: mělké důlky očí, mírnou vybouleninu něčeho, co mohl být kdysi nos. Podívá se na další mohyly v dálce, zapátrá na jejich vrcholcích po skvrnkách stínů a uvidí to samé.

„Sochy,“ vypraví ze sebe Mulagheshová. „Jsou to sochy, že jo?“

„Bývaly to sochy,“ potvrdí Pandey. „Povídá se, že střežily Soldu, vítaly ty, kteří se po ní plavili do starého města a proplouvali branami.“ Kývne směrem ke dvojici vrcholů u řeky. „Změna podnebí se na nich ošklivě podepsala.“

Mulagheshová si představuje, jak mohly kdysi vypadat: vysoké lidské postavy lemuující břehy řeky, možná vznešené a nádherné, nyní potlučené a zkřivené téměř k nepoznání, odsouzené k tomu, aby navždy hleděly na ztracené město. „Jaké to asi je, žít ve stínu těch věcí?“

Vyjedou nahoru na útes. Pevnost Thinadeshi leží na obzoru jako bouřkový mrak, je obrovská, tmavá a vlhce se leskne, celá se ježí kanony, až připomíná nestvůrného dikobraza. „Předpokládám, že Štanci už si zvykli, že jim nad hlavami visí hrozby, generálko,“ poznamená Pandey.

„Štanci?“

„Ach. Ech. Tak tady říkáme místním, madam.“

Mulagheshová se zamračí. Po tom slovu jí zůstala nepěkná pachuč v ústech. Anebo za to může spíš pohled na pevnost, která se tyčí před nimi?

Když dojedou k prvnímu oplocenému perimetru, Mulagheshová se podívá na severozápad od pevnosti a zahlédne zvláštní budovu nacházející se sotva tři kilometry od jejích hradeb. Stavba je na pohled nevýrazná a neškodná, vlastně je to jen malá šedivá kostka z betonu, ale má dvakrát víc plotů a strážních věží než ostatní místa na perimetru pevnosti.

„Co to do pekla je?“ vyrazí ze sebe. „Natahali kolem toho celý nákladák ostnatého drátu.“

„Myslím, že chtějí základnu rozšířit, generálko,“ odpoví Pandey. „Aspoň tak mi to řekli. Ale vypadá to, že s tím zatím moc nepokročili.“

Mulagheshová vlídně přikývne. Plně si uvědomuje, že je to jenom krycí historka — ale netuší, jestli to ví i Pandey. Budova připomínající malý hranatý knoflík určitě stojí na místě, kde se doluje ta tajemná ruda, kterou tu objevili.

„Co tě sem přivedlo, Pandey?“ zeptá se. „Po bulikovských událostech jsi mohl jít kamkoli.“

„No, když tady generál Biswal převzal velení, nemohl jsem odolat. Byl to váš starý velitel, že? Sloužit pod vámi pro mě byla cenná zkušenost, madam. Asi jsem v tom chtěl pokračovat.“

„A proč?“

„No...“ Pandey s námahou hledá slova. „Zdá se mi, že ve službě je už jen hrstka skutečných starých hrdinů. Až odejdou

do výslužby, velká část historie upadne v zapomnění spolu s nimi.“

Mulagheshová se podívá z okénka na strohé kopce, jen tu a tam porostlé jedlemi a nahrbené pod šedivou oblohou, a snaží se nemyslet na dobu, kdy podobnou krajinu viděla poprvé. „To bude vážně škoda.“

Pevnost Thinadeshi — pojmenovaná podle slavné vynálezkyňe Vallaichy Thinadeshiové — patří k nejstarším vojenským objektům na Kontinentu. Částečně je pobřežní pevností, částečně vojenskou základnou. Pyšní se ohromnou dělostřeleckou baterií, strmými hradbami s cimbuřím, propletenoci ostnatého drátu a rozsáhlými kasárnami. Na pevnosti je něco ponuře vznešeného a zároveň hrubého a improvizovaného, něco pro každou situaci, protože tady ve Voortyaštanu skutečně nastávají všemožné situace, které je potřeba řešit. *Majestátní a impozantní směska*, pomyslí si Mulagheshová, když automobil profuní bránou a nad ní se tyčí tmavé zdi.

Představuje si, co si o ní asi myslela Sumitra Choudhryová. Vzpomíná na Sumitřinu složku, kterou si přečetla s Pitrym na palubě *Kaypee*. Ta holka si odkroutila rok a půl v saypurské armádě, běžnou vojenskou službu, kterou mladí lidé absolvovali, pokud chtěli mít o něco lepší vyhlídky na zaměstnání na ministerstvu. Během doby strávené v uniformě dostala Stříbrnou hvězdu a Zlatý pruh za „vynikající službu“ při „šarvátce“, když na hlídkové stanoviště zaútočila nějaká Kontinentálka.

Mulagheshová byla dost zkušená na to, aby se v těch neutrálních frázích vyznala. *Zastřelila někoho*, řekla nahlas, *když to bylo opravdu potřeba*. Zalétla očima ke zmínce o Stříbrné hvězdě. *A utrpěla při tom zranění*.

Ano, potvrdil Pitry. Když ta Kontinentálka zaútočila na hlídkové stanoviště, střelila Choudhryovou šipkou do levého ramene, těsně pod klíční kost. Málem ji zabila. Ale Choudhryové se podařilo vystřelit i po tom, co byla zraněna.

Dokázala útočníci zabít po tom, co utrpěla těžké zranění? Tak to musela být buď tvrďačka, nebo klikařka.

Podle toho, co jsem o ní slyšel, generálko, poznamenal mírně, bych řekl, že spíš to první.

Zaparkují a Pandey ji vede na velitelství. Uvnitř je to vlhké a zatuchlé jako v hrobce, s prostornými síněmi a maličkými schodišti připomínajícími tunely. Tahle část pevnosti byla postavena pouhých pár let po tom, co Kaj dobyl Kontinent, uvědomí si Mulagheshová. Ta zastaralost ji téměř šokuje. Sama se podílela na plánování a stavbě hned několika základů a tady na ni ze všech stran vyskakují takové chyby, až má téměř nutkání se přikřčit: tohle schodiště je příliš úzké na evakuaci, tamta okna jsou příliš velká a nechráněná...

„Kam jdeme?“ zeptá se Mulagheshová, když stoupají po točitém schodišti. „Myslela jsem, že Biswal je tady.“

„Taky že ano, madam,“ přikývne Pandey. „Je v hnízdě, přímo nad námi.“

„V čem?“

„V hnízdě. Totiž ve vraním hnízdě, promiňte. Generál Biswal přemýšlí v obrazech, jak sám říká. Takže má rád rozhled.“

Mulagheshová ho chce požádat, jestli by jí to krucinál nemohl vysvětlit, když vtom je shora zaplaví našedlé světlo a oba se vynoří v zakulacené místnosti se skleněnými stěnami, jaké bývají k vidění na špičkách majáků. Pohlédne stranou, pak si uvědomí, jak jsou vysoko, a na chvíli se jí zamotá hlava. Cimbuří se plazí dobrých sto metrů pod jejíma nohama.

„Generál Biswal,“ řekne Pandey. „Generálka Mulagheshová.“

Mulagheshová se rozhlédne. Dojde jí, že tahle místnost — očividně nejvyšší bod pevnosti Thinadeshi — byla přebudována

na jakousi provizorní kancelář. U východní stěny stojí malý pracovní stůl. K oknům za stolem jsou připevněny početné mapy oblasti a mnoho z nich je jí povědomých. Stěna plná barev a obrazů omámí její oči, takže jí chvíli trvá, než si všimne, že za stolem někdo sedí — někdo s jasně oranžovým šátkem na hlavě.

Muž zamručí a pomalu se otočí na židli k nim.

Kolem Mulagheshové jako by se zatočil celý svět.

Není takový, jakého si ho pamatuje. Pořád je znát, že to kdysi býval ramenatý, mohutně stavěný muž, nyní je však širší v pase než v ramenou, jeho pečlivě zastřížené vousy jsou bílé jako kost a na nose mu balancují malé křehké brejličky.

Ale jeho oči jsou pořád stejné, pořád tak světlé a šedé a trochu zapadlé, jako by se na svět dívaly z hlubin jeho nitra.

Generál Lalith Biswal se usměje — možná trochu nuceně — a postaví se. „U moří,“ prohlásí. „U všech *moří*, Turyin! Turyin, jsi to vážně ty? Kolik už je to let? *Vážně* jsi někde v těle té stařenky?“

„Mohla bych se tě zeptat na to samé,“ opáčí Mulagheshová. „Už si vzpomínám, proč se zásadně nestýkám se svými bývalými kolegy. Připomínají mi, jak sakramentsky jsem zestárla.“

Biswal jí potřese rukou. Jeho stisk je pořád stejný, prsty člověka, kterému je souzeno budovat nebo ničit. Potom ji k jejímu překvapení jemně vtáhne do své náruče. Nikdy dřív u něj takový projev náklonnosti neviděla.

„Mně je to jedno,“ řekne Biswal. „Kéž bych tě vídal častěji.“ Drží ji za paže a hledí jí do tváře jako otec, který si prohlíží dítě po návratu z internátu. „Pomáhá mi to bojovat s pocitem, že jsem jen nešikovný stařec, který začíná pochybovat, jestli se to všechno doopravdy stalo.“

Mulagheshová se pokouší jeho náklonnost opětovat, ale není to snadné: levá paže ji bolí, pravá ruka se zatíná v pěst a ona tomu nedokáže zabránit. Biswal je cítit pořád stejně: mužským, nikoli však nepřijemným pižmem, přebitým vůní jalovců a bo-rovic. I nejslabší stopa té vůně s sebou přináší tisíc vzpomínek:

pach kouře a popela, deště, zvířecích výkalů, zkaženého jídla a shnilého masa. S vůněmi přicházejí i zvuky, vzdálený křik a šepot plamenů.

Nezapomínej, kde jsi, opakuje si Mulagheshová. *Nezapomínej, kde jsi.*

Biswal ji pustí. „Odchod, rotmistře Pandey. Nesluší se, aby mladí přihlíželi nárkům starých.“ Obdaří Mulagheshovou zářivým úsměvem. „Co takhle trochu čaje? Koneckonců, tady nahore jsme od problémů týhle škaredý díry tak daleko, jak to jenom jde.“

„Jak řekl někdo moudrý,“ poznamená Biswal při nalévání čaje, „když pastýř uléhá se svými kozami, brzy je začne poslouchat. A kdo je pak pastýř a kdo koza?“

S okenními tabulkami lomcuje víchr. Mulagheshová si namlouvá, že to kymácení, které cítí, si jen představuje. Rozhodně odmítá věřit tomu, že věž, ve které se nacházejí, se opravdu hýbe. „Ty považuješ Voortyaštanice za kozy?“ zeptá se Mulagheshová a sleduje, jak pára lenivě hladí obroučku jejího šálku.

„Ne,“ řekne Biswal a rovněž si naliže. „Myslím, že to by k nim bylo až příliš velkorysé.“ Jeho hlas se nezměnil: pořád je hluboký a trochu chraptavý, jako tiché skřípání prken v lodní palubě. Mluví také pořád stejně: jako by se zdráhal něco říct, ale přitom byl odhodlaný vyjádřit to co nejpečlivěji. Diskutovat s ním bylo vždycky jako mluvit s buldozerem, pomalým a nezastavitelným.

„Takže jaká je situace?“

„Zdánlivě docela jednoduchá. Premiérka Komaydová chce postavit přístav, že ano? Otevřít Soldu a navždycky změnit Kontinent, nemám pravdu?“

„A dál?“

„Problém je v tom, že tohle všechno zasahuje do místní politiky, tedy pokud se tomu dá říkat tak vznešeně. Možná spíš do starých nepřátelství.“ Ukáže na mapy na skleněné stěně. Na jedné z nich jsou oblasti podél Soldy a nahoře na vysočině vyznačené barvami. „Máme tu dva druhy Voortyašanců, Turyin. Ty, kteří žijí na vysočině, a ty, kteří žijí u řeky. Ti u řeky jsou bohatí, tlustí a spokojení. Mají nejlepší pastviny a všichni, kdo chtějí přes Soldu, jim platí jako mourovatí. Ale ti na vysočině, no... mají tvrdý život, vždycky byli chudí a vždycky bojovali za lepší půdu.“

„A co má být?“

„To je rozumná odpověď. A co má být? Jak tyhle primitivní nesmysly souvisejí s přístavem? Koho ti vidláci zajímají? No, jestli chceme, aby přístav fungoval, bohužel se s nimi musíme nějak dohodnout. A když splavníme řeku, koho tím naštve?“

Mulagheshová se zašklebí a přikývne. „Aha.“

„Ano. Řiční kmeny chtějí získat novou půdu, aby tam mohly přesunout své osady a hospodářství. Ale jediná pořádná půda patří kmenům z vysočiny — vlastně je to jediná orná půda, kterou mají. A proto ti z vysočiny mají vztek. Takový vztek, že začali přepadávat vlaky s vojenskými zásobami, nakradli pušky a výbušniny a vytáhli do války. Takový vztek, že začali pletnit a pálit osady za hranicemi svého teritoria. Takový vztek, že minulému veliteli tohohle zatraceného regionu prohnali hlavou kulku. Asi takový vztek.“

„Tak to je sakra velký vztek.“

„Ani nevíš jak,“ kývne Biswal. „Už jsem tady asi rok a čtvrt a brzy se mám sejít s kmenovými vůdci. Zkusím je přesvědčit, aby se navzájem přestali zabíjet. O nás nemluvě. Nedělám si velké naděje. Mimochodem, dobrá volba, že sis vzala pracovní uniformu. Když to aspoň trochu půjde, nenes nic, co by tě identifikovalo jako důstojníka. Pevnost Thinadeshi vypadá bezpečně,

ale pořád je to bojová základna. V kopcích se schovává spousta lidí, kteří by tě za náležitou etiku s radostí odměnili kulkou.“

„Takhle ses sem dostal? Minulého velitele odpráskli, a tak se obrátili na tebe?“

Biswal trochu splaskne. „Ne, ne tak docela. Učil jsem. Vojenskou historii, na akademii v Abhisheku. Jinými slovy na skládce.“

Mulagheshová přikývne. „Skládka“ je vojenský výraz pro stav mimo aktivní službu, kdy voják, agent nebo důstojník není propuštěn, ale odložen a nejspíš také zapomenut. Na skládku se lze dostat mnoha způsoby: někteří upadnou v politickou nemilost, jiní zpackají důležitou operaci nebo se dopustí osudné profesní chyby... A další prostě zestárnou. Málokdo se na skládku dostane dobrovolně — ale přesně o to se pokusila Mulagheshová. *A ani to jsem nezvládla...*

„Nikdo jiný o tu práci nestál, tak začali uvažovat o mně“, řekne Biswal. „Mohlo mě napadnout, že bych ji neměl brát, už jenom proto, že byli ochotní mi ji dát. Je to nesnadný úkol a všechny ty duše na mých bedrech taky něco váží.“

Mulagheshová pohlédne na nástěnnou mapu se zakreslenými základnami v celé voortyaštanské oblasti. „Kolik?“

„Sedm tisíc tady v Thinadeshi. Čtyři tisíce v pevnosti Hadji, tam se na trati každou chvíli něco semele — je to hned na sever od vysočiny, chápeš. Tři tisíce pět set v pevnosti Lok. Další na hranici s Džukoštanem. Všeho všudy mám tady ve Voortyaštanu na starosti třiaadvacet tisíc vojáků, Turyin. Je to hodně, ale zdaleka ne tolik, kolik potřebujeme.“

„Ne?“

„Ne. Na tak velkou oblast to prostě nestačí. Můj předchůdce se pokusil rozvrátit bašty vzbouřenců v horách, ale byla to šeredná chyba. Stálo ho to život. Rozkazy vojenské rady znějí jasně: zatím máme držet pozice. Opevňovat se. Bránit přístav. Jako kdyby to bylo potřeba. Dreylani si v podstatě přivezli svou vlastní armádu. Mají tam dole i miniaturní kanon, krucinál.“

„Vážně?“ Mulagheshová si to vštípí do paměti.

„A všichni ti Štanci taky někde sebrali střelné zbraně.“ Letmo pohlédne na její karusel v pouzdře za pasem. „Nesnáším je, Turyin. Nesnáším ty zatracený nový bouchačky. Najednou jsou úplně všude.“

„Nevěděla jsem, že jsi technofob,“ poznamená Mulagheshová.

„Taky že nejsem,“ zavrčí. „Ale s těmahle hračkama je ztraceně snadný někoho zabít. Se střelivem do šipkometů je mnohem větší opruz. Stačí, aby pořádně zafoukal vítr, a vůbec se nedají použít. Navíc mají menší dostřel. Ale pušky... Přes noc jsme přešli z opakovacích na plně automatické mechanismy. Umřít je najednou všude na světě mnohem snadnější.“

„Umíme je vyrábět už dlouho,“ připomene mu Mulagheshová. „Ale nikdy předtím jsme nebyli schopní vyrábět je ve velkém.“

„Tak jsme je možná měli nechat na podlaze továrny,“ řekne Biswal. „Ty jsi konvertovala, Turyin?“

„Pokud nedokážeš zastavit budoucnost, radši ji honem přetáhni na svou stranu. Zvlášť jestli máš na to tahání jenom jednu ruku.“ Zvedne umělou levačku.

„Ach.“ Jeho oči posmutní. „Slyšel jsem o tom. Moc mě mrzí, čím sis prošla.“

„Oba víme, že se mi nestalo nic zvláštního. Žiju. To je víc, než co má většina lidí.“

„Ano. To je pravda. Vždycky jsi to měla v hlavě srovnané, Turyin. Překvapilo mě, že jsi s tou prací sekla. Proč jsi odešla?“

Neutrálně pokrčí rameny. „Chtěli, aby se ze mě stalo něco, co nejsem.“

„Aha. Takže politička?“

„Tak něco.“

„A teď jsi tady na inspekci,“ řekne Biswal. „Pochybuju, že vůbec někdy někdo byl na inspekční cestě ve Voortyaštanu. Proč tě sem poslali?“

„Když jsem odcházela, spoustě důležitých lidí jsem nachcala do bot,“ řekne Mulagheshová. „Mohli nad tou nesrovnalostí mávnout rukou, ale neudělali to. Myslím, že mi vlastně ani nechtěli dát příležitost to napravit. Když mě sem posílali, možná doufali, že tady natáhnu bačkory.“

Biswalovi potemní oči a kůže kolem nich se svraští. „Ano. To... to už mě taky napadlo. Možná se nás jenom snaží odklidit z cesty. My dva, pořád ještě naživu — jsme jim na obtíž, že ano?“

Mulagheshová zaváhá. Zvedá se jí žaludek. S nikým o tom nemluvila víc než deset let; nikdy netoužila vytahovat tohle téma na světlo, a už vůbec ne s člověkem, který je tenkrát vedl.

Chtěla zapomenout a dařilo se jí to. Od vesmíru je to pěkná lumpárna, připomínat jí, že ke Žlutému pochodu opravdu došlo.

K její úlevě se za nimi ozvou kroky a přeruší jejich rozhovor. Mulagheshová se otočí a uvidí asi čtyřicetiletou saypurskou vojačku, jak k nim stoupá po schodech. Podle výložek na uniformě jde o kapitánku první třídy. Tahle žena působí nezaměnitelným vražedným dojmem, který Mulagheshovou přímo praští do očí: všechno na jejím postoji a držení těla — brada vystrčená dopředu, vypjatá ramena, rozkročené nohy — to všechno je určeno k útočení či obraně. Vlasy má stažené do drdolu tak pevně, až jí napínají kůži na čele. Jeho středem se táhne zvláštní bílá šmouha — velická jizva, jako by při jakémsi zranění málem přišla o kštici. Nic z toho však neoslabí její upřený kamenný pohled: Mulagheshové je okamžitě jasné, že tahle žena bojovala v mnoha bitvách, nejspíš hodně ošklivých.

Jakmile kapitánka vystoupá nad schody, otočí se na patě a rázně zasalutuje. „Generálko Mulagheshová. Je nám ctí, že vás máme tady v Thinadeshi.“

„Á, tak jste mě našla, Nadarová,“ poznamená Biswal.

„Když jste v Thinadeshi, generále, jste skoro vždycky v hnízdě.“ Nesouhlasně se rozhlédne kolem sebe. „Navzdory mému doporučení.“

„Turyin, tohle je kapitánka Kiran Nadarová, velitelka pevnosti Thinadeshi. Nadarová nemá tuhle moji provizorní kancelář ráda. Myslí si, že Štanci jsou nebezpeční a mohli by toho využít. Ale já jsem tady ve skutečnosti právě *proto*, že vím, jak jsou nebezpeční.“ Zalétne pohledem na východ k zubatým narůžovělým vrcholům Tarsilských hor. „Kde jinde mám lepší výhled na to, s čím máme tu čest?“

„Hádám, že tohle je tak trochu historický artefakt,“ řekne Mulagheshová, zvedne se a rozhlédne se po malé místnůstce. „Postavený předtím, než měly kanony a ruční zbraně takový do-
střel, jako mají teď.“

„Správně,“ kývne Nadarová. „A protože našeho posledního velitele — ať odpočívá v pokoji — zabil ostrostřelec, trochu mě znervózňuje, že si generál Biswal zvykl popíjet čaj zrovna tady.“

„Třeba se prostě rád zdržuju v těch částech pevnosti,“ nadhodí Biswal, „které postavili v dobách, kdy jsme měli jasné cíle a věděli, čeho zde chceme dosáhnout.“

Nadarová sklopí pohled. Zavládne trapné ticho.

„Je to příšerné místo,“ ozve se Mulagheshová. Slova nešťastně skomírají ve vzduchu.

„Bezpochyby znáte modernější základny, generálko,“ řekne Nadarová se stopou raněné pýchy. „Ale tady si musíme vystačit s tím, co máme.“

„Něco z toho ovšem vypadá zatraceně moderně.“ Mulagheshová přejde na západní stranu věže, odkud je výhled na moře a útesy. Ještě před útesy se však nachází nevýrazná malá budova, kterou viděla cestou do pevnosti, oplocená mnoha kilometry ostnatého drátu. „Co je do pekla tohle?“

„Pozastavený pokus o rozšíření základny, generálko,“ řekne Nadarová jakoby nic.

„Rozšíření?“

„Ano, generálko.“

Mulagheshová na ni pohlédne. „Ale jděte.“

Kapitánčin sebejistý výraz zakolísá. Biswal s nečitelnou tváří pohlédne nejdřív na Mulagheshovou, potom na Nadarovou, pak zase na Mulagheshovou.

„Pokusy o rozšíření už jsem viděla, kapitánko,“ řekne Mulagheshová. „Mnohokrát. Tohle k nim nepatří. Navíc jsem strávila hodně času pročitáním žádostí a návrhů na rozšíření pevnosti Thinadeshi. Nic z toho se nerealizovalo. Ale tamhleto očividně ano.“

Nadarová pohlédne na Biswala a ten jí pohled oplatí, jako by jí sděloval: *Já vám to říkal*. Nadarová se zlostně zamračí a pak řekne: „Se vši úctou, generálko, jedná se o tajný objekt — myslím, že jste to asi čekala — a já se domnívám, že nemáte potřebný stupeň prověření, abyste mohla vědět víc.“

„Možná, kapitánko.“ A potom nedbale: „Souvisí to s tím kovem?“

Nadarová se zatváří, jako by dostala facku. „S... kovem?“

„Ano. S kovem, který jste někde tady našli.“

„Jak... to...“ Nadarová se pokouší ovládnout emoce. „Jak je možné, že jste o tom, ech, informována, generálko?“

„Když jsem ještě byla v radě, četla jsem o tom pár hlášení.“ Samozřejmě je to lež, ale jen málokdo vidí do toho, co mocní lidé vědí a dělají, takže je snadné jí uvěřit. „Asi to bylo ještě předtím, než se formálně rozhodli to utajit. Myslela jsem, že je to jenom nějaká přírodní zvláštnost. Ale jestli si zaslouží, aby ji zkoušeli tutlat a abyste kolem ní stavěli všechny ty ploty... no, tak v tom případě musí být setsakra zvláštní.“

Rozhostí se dlouhé ticho.

Biswal se opře a pak se zasměje. „Roky byly k tvému mozku vlídné, Turyin. Jsi o dost chytřejší, než si pamatuju.“

„Beru to jako kompliment, pane,“ řekne Mulagheshová.

„Generále Biswale,“ řekne Nadarová, která už je celá rudá. „Já... já si nemyslím, že rozkazy tajné služby ohledně našich zdejších

záležitostí jsou k smíchu. Pokud došlo k vyzrazení tajných informací, tak musíme —“

„Vzpomínám si, jak mi kdysi jedna mladá kapitánka velice taktně sdělila,“ pronese Biswal, „že můžeme Ghaladesh respektovat a poslouchat a přitom mít na paměti, že je více než tisíc pět set kilometrů daleko.“

Nadarová zrudne ještě víc. „Přesto je to alarmující zjištění, a to i v případě generálky Mulagheshové. Jde mi o to, že pokud to ví ona, může to vědět i někdo jiný. Jedná se o vážné narušení našeho zabezpečení.“

„Je dobře, že vás to trápí,“ řekne Biswal. „Ale k narušení bezpečnosti nedošlo na naší straně — a já to Ghaladeshi milerád vysvětlím. Snad bychom měli být generálce Mulagheshové vděční, že nás na ten únik informací vůbec upozornila.“

„Jsem tady jenom na inspekční cestě,“ ozve se Mulagheshová. „Nechci vám překážet.“

„Nepřekážíš,“ ujistí ji Biswal. „Překáží nám tenhle projekt. Ale je moudré usilovat o diskrétnost — a nejlepší způsob, jak být diskrétní, je vědět, o čem nemluvit. Kapitánko Nadarová, zavstříte prosím generálku Mulagheshovou do příslušného stupně utajení a předáte jí všechny informace o operaci Obloukový výboj?“

Nadarová se zatváří, jako by po ní chtěl, aby spolkla lžíci nějakého mimořádně odporného léku.

„Nechci ztrácet další čas probíráním té absurdní pitomosti,“ řekne potichu Biswal a zvedne ruce. „Nadarová, prosím. Ukažte jí nejnovější výstřednost, do které se náš stát rozhodl vrazit peníze, místo aby je investoval do dalšího opevnění, vojáků a podpory.“

„Se vši úctou, generále,“ řekne Nadarová, „tohle je proti všem předpi—“

Zarazí se, když se nad cimbuřím rozlehne několikanásobné třesknutí. Mulagheshová polekaně vzhledne. „Není to střelba?“

Zdá se, že ani Biswala, ani Nadarovou to nepřekvapilo. Biswal se podívá na hodinky. „Á. Zapomněl jsem, kolik je hodin.“

„Co to sakra bylo? Znělo to jako salva z palných zbraní.“

„No, vlastně byla. Svým způsobem.“ Biswal vytáhne malý skládací dalekohled a přejde ke stěně. Namíří ho na dvůr na východě za mnoha hradbami z ostnatého drátu. „Jenom další každodenní povinnost v pevnosti Thinadeshi.“

Podá Mulagheshové dalekohled. Najít to místo jí trvá jen chvilku. Scéna je sice zamlžená kouřem po střelbě, ale jinak je celkem zřetelná.

Na jednom konci dvora stojí devět saypurských vojáků s puškami, na druhém konci je vysoký hliněný val. Půda pod valem je potřísněná něčím tmavým; v blátě tam leží něco zhrouceného a bezvládného. Dva saypurští vojáci k tomu přiběhnou a začnou to vléct pryč. Za nimi se táhne šmouha rudého bahna.

„Překvapili naše kontrolní stanoviště,“ ozve se po jejím boku Biswal. „Zastřelili dva z našich mužů. Chytili jsme je jen náhodou — narazila na ně hlídka, která se právě vracela.“

Stejní dva vojáci přitáhnou špinavého, choulícího se Kontinentála s tváří téměř beze zbytku pokrytou modřinami a podlitinami. Zavážou mu oči a postaví ho před val. Kalhoty mu v rozkroku rychle tmavnou močí.

„Vy je *popravujete*?“ žasne Mulagheshová.

„Ano,“ přisvědčí Biswal. „Tohle není Bulikov, Turyin. Nevládne tu zákon, kromě toho kmenového. Jediné soudy jsou vojenské. A vězení v pevnosti je staré a malé. Nemůžeme tam ty lidi držet věčně.“

Mulagheshová sleduje, jak velitel střelecké čety křičí rozkazy. Devět vojáků pozvedne zbraně.

„Ve Voortyašanu,“ řekne Biswal, „si musíme vystačit s tím, co máme.“

Dvůr se naplní kouřem střelby. Kontinentál se skácí. Chvilku trvá, než k nim nahoru dolehne zvuk výstřelů.

Mulagheshová skloní dalekohled a pomalu ho podá zpátky Biswalovi.

„Možná už chápeš,“ řekne Biswal, „že mám důležitější starosti než nějaké tajné vědecké experimenty. Kapitánko Nadarová — proveďte prosím generálku Mulagheshovou po laboratořích. Než si půjde odpočinout, snad by mohla radu informovat, jak absurdní břemeno to je. A jakmile to uděláte, očekávám hlášení o stavu východního perimetru. Pořád ještě nás čeká skutečná práce.“

Když Mulagheshová sejde po schodech za Nadarovou, kapitánka stále hledá svůj dřívější klid. „Za to se omlouvám, generálko,“ odkašle si. „Muselo to být nepříjemné.“

„To bych řekla,“ pronese Mulagheshová ponuře. V Bulikově samozřejmě také dohlížela na popravy, ale tam se jednalo o něco mnohem obřadnějšího, za účasti a dozoru civilních úředníků. To, čeho byla právě svědkem, působilo stejně všedně jako každodenní vynášení smetí.

„Já s ním vlastně souhlasím,“ pokračuje Nadarová. Vyrazí chodbou a Mulagheshová jde za ní. „Operace Obloukový výboj na nás klade velké břemeno, když to nejméně potřebujeme.“

„Ale?“

„Ale Biswal nemá moc velkou... trpělivost s věcmi, které vložene nepředstavují hrozbu.“

„Chápu, že tajná těžební operace není na horní příčce jeho seznamu priorit. Zvláště po tom, co byl jeho předchůdce zastřelen v boji.“

„Generál Raajhaa... Ano, byl to skvělý vůdce, generálko. Všichni ho obdivovali. Jeho smrt změnila názor mnoha lidí na to, co tady děláme.“ Otřese se a začne scházet po dalším dlouhém schodišti. „Kolik toho víte o Obloukovém výboji, generálko?“

„Vím, že se jedná o nějaký kov. Vím, že je v zemi. A to je asi tak všechno. Ani jsem netušila, že už mu vymysleli takové pěkné krycí jméno.“

„Chápu. A kolik toho víte o elektrotechnice?“

„Nic. Možná ještě méně.“

„No, tím líp,“ usoudí Nadarová. „Aspoň nebudete mít tolik otázek.“

Kráčejí chodbou ke dveřím laboratoří. Stropy se ztrácejí pod rourami a trubkami, ve všech to hučí, vzdychá nebo potichu bublá.

„Asi víte o tom, že elektrifikace může být pro náš národ dalším velkým krokem vpřed,“ řekne Nadarová.

„Párkrát jsem o tom četla v novinách. Myslela jsem, že Vallai-cha Thinadeshiová už to kdysi zkoušela, ale nepodařilo se jí to.“

„To je pravda, avšak ona udělala jen první malé pokusy. Ale jak jste mohla vidět v Ghaladeshi, teď už elektřinu využívají celé budovy a domácnosti.“

„Ano,“ kývne Mulagheshová. Popravdě řečeno, elektrické světlo se jí nijak zvlášť nezamlouvá. Jako by zvýrazňovalo všechny vady a nedostatky v lidských tvářích.

„Hlavním problémem je teď její vedení,“ pokračuje Nadarová. „Máme uhlí, máme přehrady. Ale vést tolik elektřiny, aby to stačilo pro saypurský průmysl... ukazuje se, že je to dost obtížné.“ Strčí do dřevěných dveří na druhé straně chodby. Za nimi je čistounká bílá laboratoř se všemožnými složitými přístroji: čerpadly, zpracovatelskými zařízeními a ještě něčím, do čeho vede strašná spousta trubiček. Čtyři laboranti se hrbí nad skleněnými miskami obsahujícími různé množství nevýrazného šedého prášku. Polekaně zvednou oči.

„Poručíku Prathdo,“ řekne Nadarová. Jeden z laborantů se okamžitě narovná a zaslutuje. „Tohle je generálka Mulagheshová. Provádím ji po laboratořích. Mohl byste jí v kostce vysvětlit, co tady děláme?“

Prathda — čahoun a tak trochu divný pavouk — přejde k Mulagheshové a zaslutuje přímo jí. „Jistě, generálko. Je nám ctí, že vás tu máme. Jak moc můžu zabíhat do technických podrobností?“

„Prostě jí shrňte to hlavní,“ řekne Nadarová. „A tentokrát bez grafů, poručíku.“

„Chápu,“ řekne Prathda. Hryže se do rtu. „Ale, kapitánko, jeden graf jsem ještě trochu vylepšil a myslím, že teď už je z něj vážně jasné, jak —“

„Bez grafů, poručíku,“ opakuje důrazně Nadarová. „Jenom pětiminutovou prohlídku.“

„Jistě, kapitánko.“ Pak se na chvíli zamyslí a řekne: „Nejjednodušší asi bude praktická ukázka.“ Otočí se ke svým pomocníkům. „Přineste mi potřeby k Aamdiho testu, buďte tak hodní.“ Jedna laborantka vyskočí a přehrabuje se pod pultem, až najde velickou, více než půl metru dlouhou žárovku, bachratou baterii a dva páry tlustých kabelů. „Děkuji,“ řekne Prathda, převezme od ní všechny předměty a odnese je k bytelným dvěřím s cedulí TESTOVACÍ SÁL 4. „Tudy, generálko,“ houkne přes rameno.

Mulagheshová jde za ním, ale Nadarová se drží zpátky. „Já už tu podívanou viděla, generálko,“ dodá na vysvětlenou. „Já, ech, počkám tady na chodbě, jestli vám to nevadí.“

Mulagheshová s jistým znepokojením vstoupí do testovacího sálu. „Zavřete prosím pořádně ty dveře,“ požádá ji Prathda. „Děkuji, generálko.“

Všimne si, že ty dveře jsou zevnitř pobité vrstvou oceli — jako vojenské pancéřové dveře. „Ech... je tady něco, před čím se, ech, musíme chránit?“

„Ujišťuji vás, že je to zcela bezpečné. Tak, tady máme dvě naprosto obyčejné součásti — žárovku a baterii. Baterie je velká a má velkou kapacitu, zatímco žárovka pochází z výkonné pouliční lampy v Ghaladeshi — takže její schopnost přijímat

elektrickou energii a vydávat světlo je velmi, velmi vysoká. Je to jasné?“

Mulagheshová něco zabručí.

„Výborně. Tak, a tyhle kabely jsou z obyčejné mědi — takové, jaká se v současnosti používá ve většině elektroinstalací. Když je připojím ke konektorům baterie, jako třeba takhle... A pak samozřejmě k žárovce...“ Žárovka ležící na pultu se rozblíká slabým žlutým světlem. Prathda upravuje kabely a záře sílí, až je z ní stabilní, celkem ucházející zdroj osvětlení v téhle tmavé místnosti.

„Tak,“ řekne Prathda. Odstraní kabely a světlo zhasne. „Funguje to díky tomu, že elektrina proudí jedním vodičem do žárovky a druhým zase ven. Ale dochází při tom k velkým ztrátám — proto žárovka nesvítí nijak zvlášť jasné. Zato *tyhle* kabely —“ podrží ve vzduchu druhé dva kabely, aby si Mulagheshová mohla všimnout, že jsou označené červeně, „— jsou ze slitiny mědi a jistého prvku, který byl objeven velice nedávno.“

„Co je to za prvek?“

„Objevili jsme ho úplně náhodou nedaleko odsud ve Voortyaštanu,“ říká Prathda a připevňuje kabely k baterii. „Původně jsme pomáhali JDS najít materiál pro přístav. Mělo se za to, že v přístavu bude potřeba spousta kamene, a tak jsme uvažovali o tom, že bychom u pevnosti otevřeli lom. Naši ženisté začali kopat a našli... tohle. Ložisko rudy, jakou nikdy nikdo neviděl.“ Prathda vzhledne a blaženě se usměje. „Jste připravená, generálko?“

Mulagheshová přikývne.

Poručík přiloží kabely ke spodní straně žárovky.

A pak...

Její smysly to interpretují jako explozi, ale úplně tichou a čistou. Bojuje s nutkáním vrhnout se na podlahu — představuje si štěkání a ječení dělostřeleckých granátů, hřmění nedalekých výbuchů — a nespouští oči z žárovky.

Ta se naplní žhavým bílým světlem. Oslepující erupce čistého jasu je tak prudká, až je téměř cítit na kůži. Je tak jasná, až má Mulagheshová dojem, že jí světlo skrz naskrz prostřelilo hlavu. Vykřikne a odvrátí pohled, ale žhnout už začínají i stěny odrážející tu strašlivou záři.

Ozve se prasknutí, když vlákno v žárovce shoří. „Do zasra-nejch pekel!“ zařve Mulagheshová a honem zvedne svoje desky na psaní, aby se chránila před létajícími střepy — ale zbytečně. Pomalu desky sklóní. Žárovka už nesvítí, ale pořád je celá. Sklo je zevnitř ožehnuté a zakouřené. Prathda také odvrátil tvář, ale teď se na ni dívá s omámeným úsměvem, jako by spolkl nějakou báječnou drogu.

„Úžasné, co?“ prohlásí. „Říkáme tomu *thinadeskit*. Na počest té konstruktérky, chápete.“

„Tahle žárovka,“ řekne Prathda a bez okolků ji hodí do odpadkového koše, „měla zvládnout 110 kilomundů. To je jednotka elektřiny. Rozhodně by to stačilo na osvětlení větší části průměrného městského parku. Skutečnost, že ji *thinadeskit* dokázal spálit, je... pozoruhodná. V těch kabelech jsme ovšem použili vysoce rafinovaný *thinadeskit*. Pokud chcete, generálko, ukážu vám ještě pár dalších zajímavých věcí.“

Vyjde ze dveří a ani se neohlédne. Mulagheshová vykročí za ním, pak se zastaví a vezme ze stolu baterii. Ještě je teplá. Obrátí ji v rukou a na spodní straně uvidí nálepku s nápisem 90 kM. Předpokládá, že kM znamená „kilomundů“. Nikdy se s tím výrazem nesetkala, ale na druhou stranu, ona není žádná vědkyně.

„Hm,“ zabručí. Položí baterii zpátky na stůl a vyjde na chodbu.

Za dveřmi stojí Nadarová a usmívá se. „Pořád ještě máte obočí, generálko?“

„Tak trochu lituju, že mi radši neukázal ty grafy,“ řekne Mulagheshová.

„Nelitujte,“ utrousí Nadarová. „Vím, o čem mluvím.“

„Jak jsme viděli, jeho vodivost je ohromující,“ říká Prathda, zatímco kráčí napřed. „Prostě *ohromující*. Oddělení pro přestavbu má o něj *velký* zájem, stejně jako mnoho představitelů průmyslu — i když jsme jim směli poskytnout jen velice omezené zprávy, samozřejmě. Jen si to představte: všechny energetické potřeby celého Ghaladeshe uspokojí jediná centrální elektrárna — nebo několik lokálních! Představte si kilometry a kilometry drátů a kabelů vyrobených z thinadeskitu! Představte si celou továrnu poháněnou kusem drátu, který není tlustší než váš prst!“

„Rozhodně mám teď hodně o čem přemýšlet,“ uzná Mulagheshová. Projdou kolem okna, za kterým je prazvláštní laboratoř se spoustu mikroskopů. Spoustou čoček, spoustou baněk, spoustou drátů. Nejspíš tam probíhá rafinace. Pozorně se zahledí na surový materiál ve skleněné nádobě: vypadá jako obyčejný grafit. „Jak ta látka funguje?“

Prathda si odkašle; najednou se tváří rozpačitě. „No, to je zatím předmětem diskusí. Existuje spousta *teorií*. Snažíme se určit, která je správná.“

„Vy to nevíte?“

„Děláme na tom. Myslíme si, že by se mohlo jednat o jakousi změnu v běžně se vyskytující dielektrické sloučenině, nebo by to mohlo souviset s oscilacemi v hybnosti jistých subjaderných —“

„Vy to nevíte.“

„Ehm. Ne. Nevíme. Alespoň zatím ještě ne.“

Mulagheshová už tohle všechno samozřejmě věděla. Ale bavilo ji sledovat, jak Prathdovi spadl hřebínek.

„Prathda a ostatní členové našeho vědeckého oddělení už na tom pracují,“ řekne Nadarová.

„Jasně, ale vaše výrobní plány se na tom stejně musely zadrhnout,“ prohlásí Mulagheshová. „Nemůžete přece vybudovat úplně nový energetický systém z něčeho, čemu nikdo nerozumí.“

„Je pravda, že musíme být důkladní, jako všichni správní vědci,“ přizná Prathda. „A snažíme se. Víím, čeho se v Ghaladeshi bojí.“ Zakroučí hlavou a frustrovaně se zasměje. „Opakovaně — opakovaně! — jsme je ujišťovali, že není důvod k obavám, ale pořád mají strach, že by tenhle materiál mohl být božský.“

„Myslím, že chápu, proč jim to dělá starosti,“ řekne Mulagheshová, jako by tuhle domněnku poprvé slyšela až teď.

„Ale to není *možné*. Nejen proto, že bohyně této země, Voor-tya, je zcela jistě, *nepopíratelně* mrtvá — kdyby ji Kaj neskolil na samém začátku války, Sappur by dnes nebyl svobodným státem —, ale i proto, že jsme provedli celou řadu testů předepsaných Ministerstvem zahraničních věcí k odhalení božské podstaty určitého jevu nebo materiálu a výsledky všech testů byly jednoznačně *negativní*. Testů, které vypracovalo samo ministerstvo!“

„Dobře, ale... aby bylo jasno, thinade... jak že se jmenuje?“

„Thinadeskit.“

„Jasně. Kromě vodivosti nemá thinadeskit žádné další nevysvětlitelné vlastnosti, že ne?“

„No... to záleží na tom, co si představujete pod slovem *nevysvětlitelné*.“

„Představuju si pod ním to, co neumíte vysvětlit,“ řekne Mulagheshová.

Poručík se odmlčí. Mulagheshová sleduje, jak bloudí očima v levém horním rohu místnosti: už dávno vyzorovala, že to dělávají lidé, kteří chtějí obejít nepříjemnou pravdu.

Mulagheshová teď ze všeho nejvíc touží použít to, čemu se v hlášeních diplomaticky říká „plný rozsah pravomocí“ — to znamená vůbec se s Prathdou nemazlit a pořádně ho seřvat, dokud nekápne božskou. Zjistila, že tohle bývá nejjednodušší

způsob, jak se vypořádat s vojákem, který chodí kolem horké kaše. Kdyby byla pořád ještě v Bulikově, kde za ní stál celý úřad městské guvernéry, rozhodně by udělala přesně tohle.

Jenže to udělat nemůže. Mulagheshová si s vypětím sil připomene, že ona tady nerozkazuje, jejím úkolem není to tady vyčistit, převzít velení a podat nějaké dozorčí komisi hlášení o fungování pevnosti Thinadeshi. Není tu jako velitelka, ale jako agentka, špionka. A tihle lidé ji považují jenom za nějakou turistku, která tu s nimi měsíc nebo dva pobude, pak jim dá sborhem a odpluje do zapomnění.

Zaskřípe zuby, až jí praskne v pravé stoličce. *Nenapadá mě nikdo, kdo by se pro ten úkol hodil míň než já.*

Položí si otázku, co by udělala Shara.

Nechala by ho mrskat se na háčku a pak by ho odtáhla tam, kam by potřebovala.

A tak — místo aby Prathdu fyzicky napadla a začala na něj řvát otázky — se ho pomalu zeptá: „Nemohlo by to nějak souviset s tím, že vaši stodesetikilomundovou žárovku spálila devadesátikilomundová baterie — o dvacet kilomundů slabší, než měla být maximální kapacita žárovky?“

Prathda na ni pohlédne s výrazem někoho, kdo si uvědomil že člověk před ním je mnohem chytřejší, než si myslel. Kapitánka Nadarová trochu ztuhne; asi ji překvapilo, jaký směr tahle diskuse nabrala.

„Prathdo, vede thinadeskit elektřinu,“ zeptá se Mulagheshová, „nebo ji vytváří?“

Poručík se na dlouhou chvíli zamyslí. „To se nám ještě... nepodařilo určit.“

„Dobrá.“

„Ale v rafinovaném stavu... ji zesiluje. Podstatně.“

„Je něco takového teoreticky možné?“ zeptá se Mulagheshová.

„No... ne.“

„Tohle téma,“ řekne Nadarová, „je trochu... citlivé, generálko.“

„To je mi jasné,“ kývne Mulagheshová. „Nemožné věci se mi ani trochu nelíbí.“

„Odporuje to našemu současnému chápání fyziky,“ připustí Prathda. „Elektřina se nemůže prostě brát *odnikud*. Něco ji musí vytvářet. Ale naše chápání fyziky se neustále mění. Nové poznatky přibývají každý den,“ vysvětluje, když je vede laboratorními zpátky. „Tohle je cíl Obloukového výboje. Věda je jako ledovec: pomalá a nezastavitelná. Ale nakonec se dostane tam, kam směřuje.“

„Díky za ten květnatý proslov, Prathdo,“ řekne stroze Nadarová. „I za prohlídku. Byla velice poučná, jako ostatně vždycky.“

Prathda se hluboce ukloní, oběma jim poděkuje a vrátí se ke své práci.

„Je to celkem hodný chlapík,“ řekne Nadarová, když odcházejí. „Ale dostat sem špičkové vědecké odborníky je těžké.“

„Chápu. Takže dokud nezjistíme, jak přesně *thinadeskit* dělá to, co dělá, do továren se hned tak nedostane.“

„Správně, generálko. Navíc do nás hučí hlavouni z nejrůznějších průmyslových oborů, kteří sem chtějí poslat své lidi, aby provedli své vlastní testy. Ale já nehodlám dělat chůvu bandě zatracených civilistů ve tvídu.“ Vysloví to s překvapivě silným pohrdáním. „Problémů tady máme dost. Nestojíme o to, aby nám za zadními dveřmi ještě někdo střílel nebo podřezával akademiky a vědce. Nemluvě o bezpečnostním riziku, pokud by mohli průmyslníci mluvit do vojenských záležitostí.“

„Jsou s Obloukovým výbojem nějaké bezpečnostní problémy?“

„Ne. Alespoň nic vážného.“

„Nic vážného?“

„No, popravdě řečeno, před pár měsíci došlo k jedné zvláštní příhodě, ale teď se zdá, že byla celkem neškodná. Naš personál

v jedné z vedlejších štol objevil známky toho, že tam někdo rozdělal oheň. Zřejmě to nebyla sabotáž, protože v podzemních tunelech není moc hořlavých věcí, ale... vypadalo to jako zbytky táboráku. Hodně malého táboráku.“

„To je vážně divné.“ Mulagheshová si to vštípí do paměti.

„Ano. Byla jsem se tam sama podívat. Zdálo se, že ten, kdo ho rozdělal, páčil jen... no, jenom rostliny. Listí. Pytlovinu. A podobně. Jako kdyby tam dole někdo tábořil, možná se chtěl jen schovat před deštěm.“

„Jak je to dlouho?“

„Několik měsíců... Asi čtyři nebo pět. Překontrolovali jsme všechny ploty a hlídková bezpečnostní stanoviště, prolezli jsme všechny tunely, ale nikde jsme nenašli žádné známky neoprávněného nebo násilného vniknutí. Bylo to divné, ale už se to neopakovalo. Ve srovnání s jinými problémy, které se na nás nahrnuly, to byl jen slabý odvar.“

„Kdyby mohlo být po vašem, kapitánko — co byste s tím projektem udělala?“

Nadarová zamrká. Její ztěžklé tmavé oči přejíždějí po podlaze sem a tam. „Smím mluvit otevřeně, generálko?“

„Smíte.“

„Zastavila bych ho. Poslala k ledu. Teď není čas hrát si na vědátory.“

„A co byste udělala místo toho?“

Vůbec se nemusí rozmyšlet. „Vyzbrojila a vycvičila bych říční kmeny a pak bych s nimi spolupracovala, abych kmeny z výsočiny úplně vytlačila z Tarsilských hor.“

„Takže žádné další vyjednávání?“

Nadarová se ušklíbne. „Je to jenom zástěrka. Kmeny z výsočiny jenom zdržují, aby se mohly připravit na svůj další krok. Samozřejmě se od všech konfliktů distancují. To jsme nebyli my. To byli lidi, kteří s námi horlivě souhlasí — copak s tím můžeme něco dělat?“ Náramně se jim to hodí.“

„Chápu.“ Mulagheshová si odkašle. „Ještě jedna poslední věc, kapitánko...“

„Ano?“

„Říkala jste, že jste ten materiál testovali, abyste si ověřili, že není božský... ale když mě sem poslali, viděla jsem hlášení zástupkyně Ministerstva zahraničních věcí, která sem přišla provést nějaké další testy.“

Tvář Nadarové potemní.

„Ale,“ pokračuje Mulagheshová, „byla tam jakási poznámka v tom smyslu, že mezitím prostě zmizela. Správně?“

Nadarová se na dlouhou chvíli zamyslí a pohybuje při tom ústy. „I tohle bude nejlepší vysvětlit pomocí jednoduché ukázky,“ řekne nakonec.

Zavede Mulagheshovou do malé chodby v ubikacích. „Tohle křídlo je pro vyšší důstojníky,“ vysvětluje, „a taky pro pár techniků a hostů.“ Přistoupí ke dveřím jedné místnosti a začne se probírat svazkem těžkých klíčů, který si půjčila od údržbáře. „Ještě jsme to neuklidili. Sama jsem to zakázala — říkala jsem si, že ji třeba někdo přijde hledat.“ Odemkne dveře. „Ale mám tušení, generálko, že jenom nahlédnete dovnitř a budete pokračovat jinam, dokud si nezasloužíte svou penzi... se vši úctou, samozřejmě.“

Zatlačí do dveří a ty se otevrou.

Mulagheshová nahlédne do místnosti a zkriví ústa. „U všech moří...“

Zdá se, že Sumitra Choudhryová před svým zmizením změnila výzdobu celého pokoje. Všechn nábytek až na matraci byl odstraněn. Po holých bílých stěnách se táhne metr široký černý pruh se zvláště rozmazanými okraji. Mulagheshová si všimne, že ten pruh jí sahá od výše pasu do výše ramen... a když si ho prohlédne zblízka, uvědomí si, že se nejedná o jediný souvislý

pruh, ale *písmo*, tisíce ručně psaných slov táhnoucích se po stěnách a napěchovaných tak blízko k sobě, až se z nich stala hustá černá mlha. Nad i pod pruhem jsou na stropě a podlaze kresby a náčrty, které vyskakují z dlouhatánské černé stuhy a rozpínají se do všech koutů, až jsou černým inkoustem pokryty téměř tři čtvrtiny místnosti.

„Tohle všechno udělala ona?“ zeptá se Mulagheshová.

Nadarová přikývne. Zdá se, že některá slova bylo třeba cenzurovat — pisatelka na ně vychrstla celé lahvičky černého inkoustu, aby je nikdo nemohl přečíst. Inkoust stéká po stěnách v úzkých zužujících se čarách a připomíná Mulagheshové ramouchy visící na kraji střechy. Uprostřed černě umazané podlahy leží holá šedivá matrace.

„Takže,“ řekne Mulagheshová. „Zešilela.“

„Došla jsem ke stejnému závěru, generálko,“ souhlasí Nadarová.

Mulagheshová vejde dovnitř. Inkoust utvořil na podlaze velké kaluže, které dávno zaschly a popraskaly jako vysušená půda v nějaké pustině. Alespoň část inkoustu musela vyschnout v době, kdy tu Choudhryová pořád ještě byla; Mulagheshová totiž vidí spoustu drobných tváří vyrytých do ztuhlé černé vrstvičky.

Stoupne si doprostřed pokoje k Sumitřině staré matraci — ušpiněné od inkoustu skoro stejně jako zbytek místnosti — a rozhlédne se. *Jako by namalovala svou vlastní noční můru*, pomyslí si, *a pak si do ní vlezla*.

Na malbách a kresbách se opakuje několik podobností. Je tam spousta obrázků lidí držících se za ruce, často stojících v něčem, co vypadá jako voda. Na některých kresbách si jedna osoba — vypadající tak trochu žensky — způsobuje zranění, uřezává si ruku v předloktí nebo možná zápěstí a druhá žena to s hrůzou sleduje. Je tu nespočet kreseb zbraní: mečů, dýk, šípů a oštěpů. Některé obrázky jsou méně zřetelné: tamhleten

v rohu jako by znázorňoval čtyři kuřecí křídélka napíchnutá na kebabových tyčkách, ale je na nich něco podivného, až odporného.

Její pozornost však neustále přitahuje jiný obrázek: jedná se o krajinomalbu, ve srovnání s jinými kresbami docela dobře provedenou. Zachycuje pobřeží, na němž klečí mnoho lidí se skloněnými hlavami. Za nimi se zvedá vysoká věž. Její obrys je sice vyveden černým inkoustem, přesto je nakreslena takovým způsobem, až má Mulagheshová pocit, že věž je dočista bílá a odráží svit chladného zimního měsíce.

„Co se stalo?“ zeptá se Mulagheshová.

„Přijela asi před půl rokem zkoumat thinadeskit. Zjistila to samé co my — nic. Není na něm vůbec nic božského. Ale pak svůj výzkum tak trochu... rozšířila. Začala vycházet z pevnosti, pouštěla se do města i do krajiny. Úplně přestala chodit do laboratoří. Bylo mi řečeno, že trávila nějaký čas v přístavu. Připadalo nám to divné a bála jsem se, že je to bezpečnostní riziko — ale jestli nemůžete věřit ani vyslankyni ministerstva, tak...“ Povzdechne si. „Sem do jejího pokoje jsme nikdy nechoдили, byla to přece vyslankyně ministerstva. Takže jsme nevěděli, jak zle na tom byla. A pak se jednoho dne nevrátila. Zahájili jsme pátrání a našli tohle. Netuším, co se s ní stalo. Na druhou stranu ale zmizela v době, kdy vypukly další boje.“

Mulagheshová se postaví na matraci a pomalu se rozhlédne. „Takže po ní nezůstala ani žádná stopa v papírech? Ve vašich laboratořích a v pevnosti nebylo nic, na co by byla neobyčejně fixovaná?“

„Do laboratoří přestala chodit už pár týdnů po svém příjezdu,“ řekne Nadarová. „Brzy byla jako duch. Vídali jsme ji jen zřídka a skoro s námi nemluvila. Hlídky tvrdily, že ji občas viděly chodit po útesech s lucernou. Ale to mohl být kdokoli, generálko.“

„Jaké testy prováděla?“

Nadarová vyjmenuje celou řadu testů, při kterých se používají věci jako okvětní lístky konvalinek, hřbitovní bláto a stří-

brné mince — testů, o kterých Mulagheshová nikdy neslyšela. „A nejen to,“ pokračuje Nadarová. „Nespokojila se pouze s thinadeskitem a začala testovat i *pevnost*. Kameny ve zdech, půdu, stromy... Testovala prakticky všechno v téhle oblasti, hledala jakoukoli stopu čehokoli božského — a žádnou nenašla. Bylo to jako žít po boku šilence.“

„Kdo byl poslední člověk, který ji viděl živou?“

„Těžko říct, protože vlastně ani nevíme, kdy přesně zmizela. Dostali jsme pár hlášení, že dole na pobřeží ve Voortyaštanu zahlédli saypurskou ženu, ale nikdo nebyl schopen potvrdit, jestli to opravdu byla Choudhryová. To je poslední indicie k jejímu pohybu, kterou mám.“

Mulagheshová si to zapamatuje. „A mělo to nějakou příčinu?“

„Příčinu?“

„Nějakou... já nevím, nehodu, zranění nebo úraz, který mohl způsobit tohle její odtržení od reality?“

„Jednou skutečně měla nějaký úraz... Poranila se na hlavě, ale vymyslela si několik historek, jak k tomu přišla.“

„Byl tohle důvod jejího chování?“

„Pochybuju. Její proměna byla mnohem pozvolnější.“

„Tak co tedy?“

„Generálko...“ Nadarová vzdychne a slabě se na ni usměje. „Jestli na to přijdete, tak budete první. Ale tohle místo vyvíjí na lidskou psychiku pořádný tlak. Stala se tu spousta hrozných věcí. Spousta se jich děje i dnes. A jestli smím mluvit otevřeně, generálko...“ Rozhlédne se po pokoji. „Z těchhle sraček mám vážně husí kůže.“

Mulagheshová rozhodně chápe proč. Vštěpuje si do paměti všechno, co vidí, všechny ty náčrty a prazvláštní piktogramy. Pokouší se překreslit některé z nich do desek, ale kopie jí připadají neumělé a hrubé. *Kéž by tu byla Shara, pomyslí si. Ta ví o Božstvech všechno. Kéž bych alespoň znala nějakého Voortyaštance, kterého bych se na to mohla zeptat...*

A pak jí dojde, že ho zná — nebo přesněji řečeno, zná Drey-lanku, která ve Voortyaštanu vyrostla.

Zašklebí se. Má pocit, že zahrávat si se Signou Harkvaldsso-novou je to samé jako zahrávat si s ohněm.

Potom si všimne hromádky papírů ležících v rohu. Přejde k nim, zvedne je z podlahy a zarazí se.

„Co to sakra...?“ zamumlá.

Mulagheshová ví, že Choudhryová vystudovala historii na Fadhurské akademii — navíc s vyznamenáním. Proč si tedy čet-la o historickém tématu, o kterém ví každý školák v Saypuru první poslední?

Mulagheshová zírá na podobiznu Vallaichy Thinadeshiové, dost možná nejslavnější ženy v historii Saypuru a zároveň osob-nosti, po které je pojmenovaná pevnost Thinadeshi.

Když Mulagheshová chodila do školy — je to tak dávno, že na to ani nechce myslet —, děti se dělily na dvě skupiny: ty, které uctívaly Kaje, a ty, které uctívaly Thinadeshiovou. Většina zbož-ňovala Kaje, koneckonců byl spasitelem Saypuru, geniálním vo-jevůdcem, který je osvobodil z otroctví.

Ale pak si děti postupně uvědomily, že Kaj se nikdy nevrátil: zemřel na Kontinentu ani ne rok po svém konečném vítězství. Vůbec se nedožil založení samostatného Saypuru. Vlastně ani netušil, že by takový stát mohl vzniknout. Nebudoval; jenom ničil.

A tehdy se objevila Vallaicha Thinadeshiová. Kontinent celá staletí nutil Saypuřany, aby mu *bez božské pomoci* poskytovali ohromné množství přírodních zdrojů, takže Saypuřané si mu-seli vypěstovat značnou vynalézavost jako konstruktéři a pro-jektanti. A Vallaicha Thinadeshiová byla nejvynalézavější ze všech. Když byl v roce 1648 Saypur konečně založen, podle jejích

projektů se stavěly silnice, rozvíjelo se zavlažování a zemědělství, vznikalo územní plánování a bydlení pro miliony osvobozených saypurských otroků. Čerstvě nabytá svoboda přinesla Saypuru spoustu nových problémů, avšak bez Vallaichy Thinadeshiové, která dokázala prosadit správné věci na správných místech, by byla situace ještě mnohem horší.

Ale tím to neskončilo: Thinadeshiová byla také geniální průkopnicí. Železniční a telegrafní sítě vybudovala se svými konstruktéry právě ona. Jeden z jejích chráněnců zavedl do Ghalladeshe první vodovod. A když se Saypur v roce 1650 rozhodl pokračovat v okupaci Kontinentu a zahájit jeho „přestavbu“, byla to Vallaicha Thinadeshiová, kdo se tam vypravil a postavil na Kontinentu železnici — i když teď už Mulagheshová ví, že to bylo hlavně proto, aby mohl Saypur rychle přesouvat vojáky mezi městskými státy, protože nevěřil Kontinentu, že zůstane pasivní.

Do povědomí Saypuřanů se zapsalo právě tohle období jejího života, tenhle obraz dobrodružky a vynálezkyně, která se statečně pouští do prapodivných nepřátelských zemí a přináší s sebou osvětlení. Mulagheshová ví, že ten obraz je pravdivý jen zčásti: Thinadeshiová s sebou brala na cesty i svou rodinu, dvě děti jí zabil mor a nikdy si to neodpustila. Ale nejzáhadnější a nejpodivnější na jejím životě je to, jak skončil. A právě o tom si zřejmě četla Choudhryová.

Mulagheshová se pustí do čtení.

Do roku 1661 zavedla Thinadeshiová železnici a základní infrastrukturu do všech městských států na Kontinentu kromě jednoho — Voortyaštanu. Nakonec se do Voortyaštanu vypravila, aby — jak to nazval jeden novinář — „spoutala nejmonstróznější kontinentální stát ušlechtilou ocelí saypurských železnic“, jenže při téhle výpravě Thinadeshiová náhle a nevysvětlitelně zmizela. Její průzkumníci ji hledali a ptali se místních, ale nikde po ní nenašli ani stopu. Jako by se po ní slehla zem.

Po několikaměsíčním pátrání se vrátili do Ghaladeshe a země truchlila nad ztrátou národní hrdinky.

Mulagheshová zalistuje zpátky a prohlédne si podobiznu Thinadeshiové: její tvář je hrdá, vznešená, nebojácná, aristokraticky hubená a celá hnědá od slunce.

Ona i Choudhryová zmizely beze stopy na tomhle místě, připomene si. Šedesát let po sobě.

„Četla ještě něco zajímavého?“ zeptá se Mulagheshová.

„Nic jiného jsme nenašli,“ odpoví Nadarová. „Myslíme si, že všechno ostatní spálila, ale nevíme kdy. Ani proč.“

Pod hromádkou papírů je ještě jedna poslední stránka, náčrtek něčeho, v čem se Mulagheshová nedokáže tak docela vyznat: vypadá to jako černá ruka držící meč, ale je nakreslená tak, že sama tvoří jeho jílec. *Je to useknutá ruka*, uvědomí si. Useknuté zápěstí slouží jako rukojeť a hruška, zatímco zahnuté prsty utvářejí zástitu čepele.

Pod kresbou meče jsou ještě dva menší náčrtky, jeden se samotnou čepelí, druhý s tím podivným jílcem ve tvaru ruky. Dole je poznámka vytržená z nějaké jiné publikace:

Voortyina čepel a jílec měly pro Voortyaštance samostatný význam. Čepel se pojila s útokem, výpadem, agresí, kdežto jílec vytvořený z uťaté ruky syna svatého Žurguta byl symbolem obětavosti. Obě části společně zobrazují radost z válčení a zároveň oddanost a cenu, kterou je třeba za válčení zaplatit. Společně jsou v rovnováze, stávají se duchem válečnictví, berou i dávají, dominují a zároveň se podřizují.

— EP

Mulagheshová si nemusí lámat hlavu s tím, komu patří iniciály „EP“. *Efreme Pangyuui*, pomyslí si. *Zase mě přicházíš strašit...*

Zvenčí se ozve prásknutí dveřmi a potom dusot běžících nohou. Mulagheshová vzhledne a ve dveřích se objeví udýchaný rotmistr Pandey. „Kapitánko Nadarová... omlouvám se, hledám vás po celé pevnosti, madam.“

„Ano?“ řekne Nadarová. „Co se děje, Pandey? Co je?“

„Stalo... ech, stalo se to zase, kapitánko.“

„Co?“

Pandey svraští čelo, přemýšlí, jak to formulovat, a řekne: „Další rodina na sever odsud.“

Nadarová ztuhne jako socha. Potom se pomalu otočí k Mulagheshové. „Omluvíte nás?“

„Jistě.“

Nadarová a Pandey vyjdou na chodbu a potichu se tam o něčem radí. Mulagheshová popadne poznámky Sumitry Choudhryové a nacpe si je do dešek, při tom ale nakloní hlavu ke dveřím a napíná uši. Nezaslechne žádná zřetelná slova — rozezná jen jedno, „oběť“ nebo „oběti“, pořád dokola —, ale když vyhlédne na chodbu, Nadarová je bledá jako stěna a ústa má sevřená nechutí či odporem.

Mulagheshová vystrčí hlavu ze dveří. Pandey nervózně sleduje Nadarovou, čeká na odpověď, ale bojí se na něco ptát. Mulagheshová k nim přistoupí. „Děje se něco?“

Nadarová rozzlobeně zakrouťí hlavou. „Zkurvený Štanci...“

„Ech?“

„Omlouvám se, generálko. Právě přišlo... hlášení o dalším útoku. Rodina na izolované farmě na sever odsud. Čtyřčlenná. U města, které se jmenuje Pošok.“ Odmlčí se. „Prý to bylo hodně ohavné.“

„Chápu. Takže — co s tím uděláte?“

Nadarová si povzdechne. „Schyluje se k setkání kmenových vůdců. Rozhodně nás čeká hodně náročné vyjednávání.“

„Biswal se mi o tom zmínil.“

„Jasně. A tohle je to *poslední*, co potřebujeme. Zvláště jestli se kmeny zabíjejí mezi sebou.“

„Takže — co s tím uděláte?“

„Pojeďu tam a podívám se na to. Pokusím se najít pachatele a poslat je na šibenici nebo rovnou pod kytky. Čím dřív se to vyřeší, tím líp.“

„Mám jet s vámi?“ nabídne se Mulagheshová.

Nadarová na ni překvapeně pohlédne. „To byste chtěla, madam?“

„Vlastně jsem tu proto, abych dělala všechno, co je potřeba,“ odpoví. „Podobné věci jsem jako městská guvernéřka několikrát řešila. A na rovinu, myslím si, že Biswal bude radši, když se mu nebudu plést pod nohy. Navíc máte všichni spoustu práce. Já ne.“

„Bylo mi řečeno, že na místě činu to vypadá vážně ošklivě, generálko,“ varuje ji Nadarová.

„Ošklivých míst činu už jsem viděla...“ mávne rukou Mulagheshová. „Vsadím se, že tohle pro mě nebude nic nového.“

Nadarová volí další slova velice pečlivě. „Tím bych si nebyla tak jistá.“

Saypur se sice pyšní impozantním loďstvem a ovládá téměř všechny obchodní cesty na všech mořích, ale ani kdyby bylo naše loďstvo dvakrát větší, než je dnes, pořád by nesahalo námořním silám dávného Voortyaštanu ani po paty.

Jejich moc však nevycházela z počtu lodí, kterými disponovali, ani z počtu válečníků, kteří je obsluhovali — i když obojího bylo neskutečné množství. Každá loď bez ohledu na velikost měla neuvěřitelnou ničivou sílu. Je sice pravda, že voortyaštanští vojáci nebyli vyzbrojeni ničím jiným než meči a do bitvy pochodovali bez štítů, dostupné záznamy však nasvědčují tomu, že vztah vojáků a jejich mečů byl prodchnut neobyčejnými božskými schopnostmi.

Voortyaštanský meč byl považován za prodloužení duše svého nositele, část jeho srdce: obojí bylo propojeno na téměř metafyzické úrovni. K hrůze nepřátel se meč voortyaštanského válečníka pokaždé vrátil do ruky svého majitele; to znamená, že pokud byl vržen nad bojiště či nad otevřené moře, nevyhnutelně přilétl zpátky do dlaně, která ho hodila, bez ohledu na to, co zasáhl nebo do čeho narazil.

Jelikož voortyaštanské meče byly mimořádně velké a ostré a jelikož Voortyini vojáci měli nadlidskou sílu, každý voják v podstatě vládl stejnou ničivou silou jako moderní kanon. Máme-li věřit záznamům z námořních bitev — a myslím si, že vzhledem k jejich počtu a konzistenci jim věřit můžeme —, maličký voortyaštanský člun s hrstkou vojáků na palubě by snadno dokázal potopit saypurskou bitevní loď.

Vztah mezi válečnickovou duší a mečem měl pro Voortyaštance pochopitelně obrovský spirituální význam. Pokud žil válečník dost dlouho, říkalo se, že jeho duše se

přestěhovala do meče, zatímco tělo bylo jen nástrojem k jeho používání. Dochovaly se dokonce příběhy o prostých Kontinentálech, kteří našli voortyaštanský meč a poté prošli groteskní proměnou, při níž je posedl duch jeho předchozího majitele. Tato tvrzení však nejsou podložena jasnými důkazy a tento mýtus může být jen zveličením Voortyina vztahu k jejím válečníkům: žádala je, aby byli jejími zbraněmi, a oni se jimi ochotně stali.

— DR. EFREM PANGYUI, „KONTINENTÁLNÍ IMPÉRIUM“

SOUČÁSTI

Než se vypraví na cestu, je už poledne: dvacet jezdců na koních s Nadarovou v čele. Je to už dlouho, co Mulagheshová naposledy seděla na koňském hřbetu, a její zadek a rozkrok jí to téměř okamžitě připomenou, protože musejí kompenzovat její handicap. Zacházet s otěžemi jednou rukou není vždycky snadné, ale po venkovských cestách by automobil neprojel.

Jízda na sever probíhá v ponurém tichu. Cestu z obou stran svírají jedle, ze kterých odkapává voda. Vzdálené Tarsilské hory halí nízké mraky; nejprve přebarví jejich odstín ze světle růžové na blátivě hnědou a pak je zakryjí úplně.

Mulagheshová se už poněkolkáté v duchu ptá, co ji to sakra popadlo. Není si vůbec jistá, jestli jí to, že se rozhodla naskočit na koně a přidat se k výpravě na sever na místo brutální vraždy, může nějak pomoci s vyšetřováním Choudhryové a thinadeskitu.

Ale třeba by *mohlo*. Představuje si, jak Shara říká něco ve smyslu: *Dobrá agentka zkoumá situaci ze všech stran, snaží se být se všemi zadobře a zjistit všechno, co se dá.*

To zní jako něco, co by Shara řekla, pomyslí si Mulagheshová. Takže tohle možná není až tak špatný nápad.

Jenže další věc, kterou by Shara mohla říct, je: *Dobrá agentka nemrhá svým zatraceným časem.* A možná že Mulagheshová tady dělá právě to.

Za jízdy se z mlhy vynořují podivné útvary: vysoké hladké kameny postavené do obrazců, které nemohou být náhodné. Potom zřícený oblouk nebo snad lávka, bílé kameny obarvené plísni a vlhkem na zeleno. Po dalších dvou kilometrech narazí na polovinu vysoké věže, rozpárané jakousi neznámou katastrofou; její cihly jsou rozptýlené po okolních kopcích jako polámané zuby. Relikty a pozůstatky kultury, která se před dlouhou dobou zhroutila.

Ale nejděsivější je to, co se před nimi vyloupne jako poslední. Ostatní už to asi někdy viděli, protože na to zareaguje jenom Mulagheshová: na vrcholku vzdáleného kopce stojí dvě obrovská kamenná chodidla useknutá v kotnících, asi pětadvacet metrů dlouhá a patnáct metrů vysoká. Chodidla jsou holá a spočívají na masivním mramorovém podstavci nachýleném na stranu, jako by půda pod ním nedokázala unést váhu gigantické postavy, která tam kdysi stála. Ale ať Mulagheshová napíná oči sebevíc, nikde nevidí žádné další kusy té sochy: nikde se nepovaluje kamenné rameno ani mramorová ruka, rozlámaná a rozdrolená na přilehlých kopcích. Nikde nevyčnívá prázdná bílá tvář, popraskaná, narušená větrem a deštěm a napůl zabořená do země.

Jedou dál a Mulagheshová se ještě jednou ohlédne na chodidla s podstavcem. „Mám se ptát, co to bylo?“

„Já to radši nechci vědět,“ řekne Nadarová.

Mulagheshová to ucítí dřív, než to uvidí: někde poblíž hoří měkké mokré dřevo. Pandey se podívá do hlášení, které obdržel —

„Tady zabloudíte, ani nevíte jak, generálko,“ svěří se jí udýchaně —, a ukáže na jednu z úzkých polních cest. Projedou kolem malého jedlového háje a Mulagheshová zahlédne úzkou stuhu tmavého kouře stoupajícího do podvečerní oblohy.

Jedou mlčky. Budova farmy je nevysoká, má prostornou verandu a tmavý kouř se valí odněkud zezadu. Ale před verandou je něco, co je těžké rozpoznat: šest totemů nebo snad ozdob, skoro bílých a položených na kulech. Zdá se, že se zvláštěně chvějí, jako by se kolem nich třepetal světlo.

To se mi nelíbí, pomyslí si Mulagheshová.

Když přijedou blíž, zahlédnou na jednom z totemů ženské ňadro, na dalším chomáč chlupů z něčí hrudi a brzy je jasné, že vzduch se třepetá, protože se přímo hemží černými mouchami.

„U moří,“ vypraví ze sebe Nadarová.

Jsou to lidské trupy nebo spíš poloviny lidských trupů rozříznutých od krku k rozkroku. Každá polovina leží na jednom kúlu. Tělní dutiny jsou rozříznuté a otevřené, orgány uvnitř se schlé a zčernalé. Hlavy, paže a nohy jsou hladce uťaté a položené na hromádky mezi kúly, jako by to bylo jenom dříví na podpal. Navzdory pachu a vnitřností se jedná o velice úhlednou přehlídku, pečlivě a promyšleně naaranžovanou, jako by ty mrtvoly byly jen zeleninou, která má být opláchnuta a nakrájena k večeři.

Když se před nimi ten výjev vynoří, mnoho vojáků zděšeně zadrží koně. Nadarová vytuší změnu jejich nálady, otočí se a přikáže: „Zajistěte oblast. Pandey, prohledejte les, jestli tamtudy někdo neprošel. Vy a vy, zůstaňte tady a hlídejte bránu. Zadržte každého, koho uvidíte, ať už tady má anebo nemá co dělat.“ Pak se otočí zpátky k hrůznému výjevu a zamumlá: „Zkurvený Štanci...“

„Zvládnete se na to podívat zblízka?“ zeptá se Mulagheshová.

Nadarová na ni vzdorně pohlédne. „Ano.“

Mulagheshová popožené koně. Nadarová jede za ní, ale už po pár metrech vypadá, že je jí na omdlení. Konečně se začnou vzpouzet, vadí jim ten puch.

„Jak mohli... Jak to mohli udělat?“ vypraví ze sebe Nadarová.

„Opatrně, řekla bych,“ odpoví Mulagheshová. Odhání od sebe mouchy a obhlíží kusy mrtvých těl. „Dokonce se jim podařilo rozdělit i páteř a hrudní kost. To není nic jednoduchého — ale vypadá to, že s obratli měli přece jen víc práce...“

Nadarová otočí hlavu a vyzvrací se na trávu. Její kůň vydá tiché poplašené zaržání.

„Potřebujete se napít?“ zeptá se Mulagheshová.

„Jak se na ně můžete jenom tak dívat?“ nechápe Nadarová. Plive hleny a protírá si oči.

„Měla jste pravdu, nic horšího jsem ještě neviděla,“ řekne ponuře Mulagheshová a podívá se na nejbližší tělo. „Ale ne o moc.“ Zalétně pohledem k uřezaným rukám na zemi. Žena a dva dospívající kluci — Pandey říkal, že to byla rodina. Na modrých, zkroucených tvářích mají hloupý nechápavý pohled mrtvých, jako by jim někdo položil těžkou otázku.

Mulagheshová sesedne, odežene další hejno much a přistoupí k mrtvolám. Kromě nápadného znetvoření na sobě nemají žádná další zranění, bodné, sečné rány ani průstřely po kulkách. Jeden ze synů má na hrudi ošklivou vyrážku, ale je jasné, že na tu se neumírá. Hromady končetin moc důkladně neprohledává — i ona má své meze —, ale zranění nevidí ani na nich. „Vrazi je buď otrávil, nebo udusili,“ řekne nahlas. „Anebo je zabily ty rány, které utrpěli.“

„Tím myslíte, že je stáli?“ zeptá se Nadarová.

„Možná.“ Podívá se na polovinu přeseknutého krku, která už stačila vyschnout a zešednout. „Řez je hladký. Buď to udělali naráz, jedním úderem, nebo pomalu. Tak jako tak to nebylo snadné. Lidi se při něčem takovém obvykle vzpouzejí. Ten kluk

měl nějakou kožní infekci, a dost ošklivou... ale nevím, jestli to něco znamená.“

„Mohla byste... Mohla byste jít odtamtud *dál*?“ řekne Nadarová. „Jste celá obsypaná mouchami.“

Mulagheshová vyjde z mračna bzučícího hmyzu. „Pandey říkal, že byli čtyři.“

„Cože?“

„V původním hlášení. Říkal, že to byla čtyřčlenná rodina. Kde je ten čtvrtý?“

Společně jedou dozadu za dům a tam najdou čtvrté tělo: leží tváří dolů v jeteli u plotu. Je to asi čtyřicetiletý muž, ale Mulagheshová na něm nevidí žádné známky znetvoření ani jiného zranění. Mulagheshová zase sesedne, celého si ho prohlédne a pak si dřepne, jednou rukou ho popadne a převrátí ho na záda.

Zírá na ni jeho bílá nehybná tvář. Dávno ztratil přirozenou barvu a jeho tělo se hemží brouky — Mulagheshová se zašklebí, když mu něco drobného pohyblivého vyleze z úst a schová se pod límcem košile —, ale nemá na sobě řezné ani sečné rány, žádné známky ublížení na těle. Na hrdle má zvláštní tetování, proužek zeleného inkoustu připomínající šňůrku, který mu obtáčí celý krk.

„Takže tohle je táta,“ usoudí Mulagheshová.

„Asi,“ řekne Nadarová. Taky sesedne, i když je znát, že se jí do toho nechce.

„Co znamená tohle tetování?“

„Tetování?“ Nadarová se na něj podívá a tvář jí potemní. „*Sakra*.“

„Co je to?“

„Kmenové tetování. Mají je všechny kmeny. Jakmile překonáte všechny zkoušky a složíte přísahu, takhle vás označí, kroužkem kolem krku. Má to symbolizovat, že kmen můžete opustit jedině tak —“

„— že přijdete o hlavu,“ dořekne Mulagheshová.

„Správně. Každý kmen má jiný vzor a jinou barvu. Tahle patří kmenu Orskovů, jednomu z říčních klanů. Takže se dá čekat, že tohle namíchne pár důležitých lidí.“

Mulagheshová pohlédne na dům. Zadní část stavení doutná a najednou je jí to povědomé: hořící farma, mokrá studená tráva, bzučící mouchy a puch mrtvol...

Mulagheshová se otřese. Zvedne se a přejde k domu, prohlédne si hrubou dřevěnou stavbu. Zadní dveře jsou částečně vylomené, jako by do nich někdo najel nákladákem. Zároveň se musel zřítit i krb a vypukl požár. „Ještě že je mokro,“ řekne nahlas. „Jinak už by hořel celý les.“ Ohlédne se na Nadarovou. „Vy to poznáváte, že ano?“

„Co?“ zarazí se Nadarová.

„Těla zbavená končetin, s rozpitvanými trupy položenými na kůly...“

Nadarová se nad tím zamyslí a pak vytřeští oči. „Ach, u moří...“

„Jo. Tohle voortyaštanští vojáci dělali se saypurskými otroky, kteří se pokusili o vzpouru nebo útěk. Rozložili je na jednotlivé součásti — tak tomu myslím říkali. Dokazovali nám, že v jejich očích vlastně nejsme lidé: jenom nástroje a přístroje, které se dají snadno rozebrat. A pak ta těla vystavili, aby je všichni viděli. Těžko se budete bouřit proti otrokářství, když budete mít něco takového za oknem ložnice.“ Zakrouť hlavou. „Četla jsem, že k tomu docházelo, ale... nikdy jsem neviděla, že by se to někdo pokusil napodobit.“

Nadarová a Mulagheshová odvádějí koně zpátky k přední straně farmářského stavení. „Takže vy si myslíte, že je to nějaký vzkaz?“ zeptá se Nadarová.

„Tohle je váš kraj, váš dvorek,“ připomene jí Mulagheshová. „Co si myslíte vy?“

„Podle mě ano. Ten farmář patřil k Orskovům a tuhle oblast si nárokují různé znepřátelené kmeny. Možná je to urážka

nebo varování — když nás zradíte, naložíme s vámi jako se Saypuřany.“

„Vypadá to tak.“ Mulagheshová si z tváře smete mouchu. „Tohle vám pěkně rozesere to vaše vyjednávání, co?“

Nadarová zasténá a promne si oči. „To rozhodně. Biswal a Radka budou mít co dělat, aby se ty zpropadené kmeny po téhle ohavnosti nepovraždily.“

„Radka?“

„Radka Smolisková. To je zdejší městská guvernéřka.“

„Radka Smo...“ Mulagheshové dojde, co Nadarová naznačuje, a spadne jí brada. „To jméno... Vy chcete říct, že městská guvernéřka je zatracená *Kontinentálka*?“

„No ano,“ řekne Nadarová. „Je to jeden z programů ministerstva — pokusit se do vlády zapojit víc *Kontinentálů*. Tenhle program na rozdíl od některých jiných dopadl docela dobře. Radka je dobrá ženská. Je tak trochu bázlivka, ale zato zkušená doktorka. Chodí po městě a dává lidi do kupy, dokonce dochází i do pevnosti a ošetřuje naše zraněné. Je hodně oblíbená.“

„O ničem takovém jsem v životě neslyšela! *Kontinentálka* městskou guvernéřkou!“

Nadarová se ušklíbne. „Já myslela, že jste patřila ke kádrům premiérky, generálko. Copak ona není pokroková?“

„Pokrok je jedna věc, donebevolající zhovadilost druhá.“ Otře se se a pokouší se soustředit. „Říkala jste, že už se to někdy stalo?“

„Cože? Aha, jasně. Ano, jednou, asi před sedmi měsíci. Ale nebyla to rodina, jenom pár, a vražda nebyla zdaleka tak... vyumělkovaná jako tahle.“

„Žádné kusy těl na kulech?“

„Ne. Hlídka, která to vyšetřovala, si to vyložila tak, že muž zabil svoji manželku a uřízl jí hlavu, ruce a nohy. Ale trup nerozpítl. Našli ho mrtvého ve stejné místnosti té jejich chajdy. Už ho ohryzali vlci.“

Pomalů se vracel k přednímu dvoru. „Takže v jeho smrti neměl prsty nikdo jiný?“

„Jak říkám, ohryzali ho vlci. Ale nejspíš ne. Mysleli jsme si, že to třeba udělal v opilosti a zemřel na otravu alkoholem. Nebo měl infarkt. Místo činu nebylo zdaleka tak čerstvé jako tohle — nějakou dobu už tam leželi. Mysleli jsme si, že to byl samostatný případ. Dějí se tady všechny možné hrůzy. Ale tohle...“

„Jo,“ řekne Mulagheshová. „Začíná se z toho stávat trend. Možná že ta první vražda byla taky varování; jenom se jim nepodařilo dotáhnout to do konce. Zvorali to. Ale poučili se z toho. Už vědí, jak to udělat správně.“

Nadarová se zahledí mezi tmavé stromy. „Takže se to bude opakovat.“

„Nejspíš ano. Pokud nenajdete toho, nebo spíš ty, kdo to udělali.“

„Vy myslíte, že jich bylo víc?“

„Zabít celou rodinu je těžké. Děti utíkají. Někdo na vás může vytáhnout nůž. Vyplatí se mít s sebou pomocníky. Ale nevyločovala bych ani jed nebo udušení. Rozdělat oheň a udusit je ve spánku. Tímhle způsobem by to asi zvládl jeden člověk.“

„Jak to všechno víte?“

„Prostě to vím.“ Mulagheshová sešpulí rty a zavrtí hlavou. „Muže neznetvořili ani v prvním, ani v druhém případě. Jako kdyby mohli jenom na ty ostatní. Je to sakra divné.“

Venku na příjezdové cestě někdo zakřičí. Nadarová a Mulagheshová se vyhoupnou na koně a vyjedou z farmy. Pandey stojí se třemi dalšími vojáky u lesa na kraji cesty.

„Něco jsme našli, madam,“ řekne Pandey. Ukazuje na stromy. „Vypadá to trochu jako úkryt pro lov vysoké.“

Nadarová a Mulagheshová zase sesednou — Mulagheshovou už začala pobolívat stehna — a dřepnou si, aby na to lépe viděly. Mezi dvěma stromy visí desítky nařezaných jedlových větví, pečlivě rozmístěných tak, aby vytvořily jednoduchou hradbu.

Nadarová rozhrne hradbu rukou a nahlédne dovnitř. „Odmetli jehličí,“ řekne potichu. „Jako by tady seděli dlouho. Máte dobré oči, vojáku.“

Mulagheshová se zvedne a postaví se přímo před úkryt. Vidí skrz plot na boční stěnu domu. Pachatelé odsud měli nerušený výhled na všechno, co se dělo před domem i za ním.

„Sledovali je,“ řekne tiše. „Sledovali a čekali na vhodnou chvíli.“

Než se vrátí do města, je už pozdě večer. Mulagheshová je vyčerpaná a má pocit, že svaly ve spodní polovině jejích zad ji sotva zvládnou udržet ve vzpřímené poloze. „Pošlu kurýra k Orskovým,“ řekne Nadarová, když se před nimi otevřou brány pevnosti Thinadeshi. „Nejspíš se budou chtít o mrtvá těla postarat sami.“

„Jaký bude váš další krok, kapitánko?“ zeptá se Mulagheshová.

„Ráno pošlu hlídku na podrobnější průzkum oblasti,“ odpoví Nadarová. „Budou klást otázky a dívat se po všem, co bude vypadat podezřele. To by mohlo pro začátek stačit. Zůstanete tady přes noc, generálko?“

„Ne. Myslím, že bude moudřejší přespat ve městě,“ odpoví Mulagheshová. „Dva generálové pod jednou střechou... nemuselo by to dělat dobrotu.“

„Předpokládám, že teplé peřiny, plápolající krby a vynikající kuchaři JDS nemají s vaším rozhodnutím nic společného,“ utrousí Nadarová. Její hlas je překvapivě chladný.

„Mám za sebou náročný den, kapitánko,“ řekne ostře Mulagheshová. „A viděla jsem vážně ošklivý sračky. Takže jsem ochotná vám to tentokrát prominout, Nadarová. Ale jenom jednou.“

„Omlouvám se, generálko. S vyhodnocením místa činu jste nám hodně pomohla. Jestli chcete, Pandey vás odveze zpátky

dolů do města. Obávám se, že my ostatní máme před sebou dlouhou noc.“ Zasalutuje, Mulagheshová jí pozdrav oplatí a potom už kapitánka běží na velitelství. Mulagheshová se za ní dívá a připadá jí, že podtext toho všeho je jasně čitelný: *Tváříš se, jako bys nám chtěla pomáhat, ale obě víme, že jsi tady na dovolené.*

„Mysli si, co chceš,“ zamumlá Mulagheshová a vrátí se k automobilu. „Já mám taky práci.“

Pandey zasalutuje. „Zpátky k majáku, generálko?“

„Ne, dneska večer ne,“ odpoví a nastoupí si. „Pojedeme na staveniště v přístavu.“ Zalistuje svými deskami a zahledí se na kopie podivných znepokojivých kreseb Sumitry Choudhryové. „Musím si s někým promluvit.“

Prvním místem, kam jde Mulagheshová hledat Signu, je recepce JDS. Zavalitý muž za pultem se podívá na harmonogram, řekne: „Dok D4,“ a ukáže zhruba severovýchodním směrem. Mulagheshová se vydá pěšky do doku D4, ale po příchodu se dozví, že Signa se přesunula na přípravku 3, oplocený úsek staveniště JDS. Ale když se tam dostane, předák jí poví, že Signa před dvaceti minutami odešla; on sice nezná její harmonogram, ale *myslí si*, že měla namířeno do „testovacího areálu pro montáž věží“. Mulagheshová samozřejmě nemá páru, co by to do pekel mohlo být.

Supí, funí a pádí zpátky na centrálu JDS. Signa zřejmě trpí chorobnou iluzí, že den má sedmdesát dva hodin: přece není možné, aby si příčetný člověk plánoval práci tímhle způsobem.

Za běhu se rozhlíží kolem sebe, pátrá očima ve stínech a dívá se po dělnících. Většina civilizovaného světa obvykle považuje Dreylany za divoké námořníky a piráty — a Mulagheshová ví, že tuhle pověst nemají bezdůvodně —, ale těm, kteří pracují pro JDS, zřejmě industrializace naprosto vyhovuje. Jejich kabáty

z tulení kůže jsou barevně označené a elegantně upravené; na bezpečnostních přilbách se lesknou nálepky a odznaky podle toho, do jakých zón mají povolený vstup. Tihle lidé sem přišli pracovat a svou práci chtějí udělat pořádně.

Ale někteří jsou... jiní. Mulagheshová si všimne, že ve stínech číhají další dělníci — ostražití tvorové v kabátech, pod kterými něco schovávají, zřejmě pušky a brokovnice. Na vrcholku strážní věže nad železničními kolejemi zahlédne něco vyložené znepokojivého: šestihlavňový, nepřenositelný, plně automatický kanon PK-512 schopný chrlit neskutečné množství zkázy za vteřinu. Bedlivě si prohlédne celé obrovské dělo se soupravou mohutných hlavní: vypadá jako zvětšená verze karuselu, který má v pouzdře za pasem. Vybavuje si, jak jednu pětsetdvanáctku viděla před pár lety na nějaké přehlídce, a živě si vzpomíná, jak roztrhala dobrého půl centimetru tlustý ocelový plát, jako by byl z papíru.

Biswal nepřeháněl, pomyslí si Mulagheshová. Vážně tady mají soukromou armádu.

Konečně dostihne Signu; jako káčata za kachnou se za ní hrne houf úzkostlivých Dreylanů. Když Mulagheshová přijde blíž, zaslechne, jak Signa chrlí jeden příkaz za druhým, a po každém pokynu se od jejího doprovodu oddělí jeden muž a vystartuje stavenišťem. „...v doku G7 právě probíhá údržba, takže musíme všechny zásilky přesměrovat do Há trojky, a to až do 12:00 příštího čtvrtka. Opakuju, *příštího* čtvrtka. Montujeme věž 5, ale jakmile bude hotová, musí poskytnout oporu věži 34, které se nedaří najít stabilitu na mořském dně. Máme-li vyzvednout trosky, potřebujeme, aby byla věž 34 plně funkční nejpozději v neděli v 10:00. Jestli se chceme pustit do západní delty, musíme tu překážku odstranit. Jak jsme na tom s naftou?“

„Zítra má připlout tanker.“

„V kolik?“

„V devět hodin.“

„To nestačí. Ať přidá.“

„Ano, madam.“

A tak to jde pořád dál. Signa rozfouká svůj průvod do všech stran, až zbudou jen tři muži. Jeden z nich je zřejmě její tělesný strážce, jeho uniforma však vypovídá o vysokém postavení. Spatří bližící se Mulagheshovou, pohlédne na karusel za jejím pasem a nepatrně sebou škubne — skoro určitě uvolnil přezku na nějakém skrytém pouzdře.

Signa na ni pohlédne. „Ach. Ach! Dobrý večer, paní generálko. Jak se vám líbila pevnost? Věřím, že vaše návštěva byla poučná.“

„Tak nějak,“ řekne Mulagheshová. Pozorně sleduje tělesného strážce — štíhlého, jakoby vlčího Dreylana. Je ostříhaný tak nakrátko, že není snadné poznat, kde končí vlasy a začíná strniště vousů.

„Dovolte, abych vás oba představila,“ řekne Signa. „Tohle je Lem, můj náčelník bezpečnosti.“

Mulagheshová se tence usměje. „Večír, Leme.“

Lem mlčky kývne. V jeho zamračené tváři se nehne ani sval.

„Potřebuju s vámi něco probrat,“ řekne Mulagheshová.

„Ale jistě,“ řekne Signa a s překvapivým sebeuspokojením si odškrtně něco v papírech. „Moc ráda si s vámi popovídám. Jenže právě teď kontrolovu nový postup montáže věží, který by mohl výrazně urychlit klíčovou část našeho procesu.“

„Dobře... Takže?“

„Takže...“ Signa ukáže před sebe na hradbu tlustých, aspoň pět nebo šest metrů vysokých železných stěn se spárami a nýty. Jediným viditelným vchodem jsou hrozivě vypadající dveře s několikanásobným zamykacím systémem. Celé to působí dojmem pancéřové konstrukce navržené tak, aby vydržela ozbrojený útok, její střechu však tvoří několik napnutých plachet, které ji chrání před deštěm. „Takže se obávám, že mě nebudete moci doprovázet. Tohle je testovací areál pro montáž věží.“

Za těmi stěnami se skrývá několik velice, *velice* cenných patentů a nebylo by moudré otevírat každému, kdo přijde, jestli mi rozumíte.“

„Vy máte strach, že jsem průmyslová špionka?“

„Jindy bych se toho nebála, ale... saypurská generálka, která se těší do důchodu a hledá způsob, jak si zajistit tučnou penzi... Možná jsem paranoidní, ale paranoia podle mých zkušeností nikdy nikomu neublížila, spíš naopak.“

„Děkuji za laskavé zhodnocení. Tak kdy si s vámi do pekel můžu promluvit?“

„Hmm... Až tohle vyřídím, půjdu zpátky do doku G7, takže... zítra?“

„Vy na mě nemáte čas dřív než *zítra*?“

„Je rušný večer,“ pokrčí Signa rameny. Jeden z asistentů jí podá spisové desky s několika papíry a ona je přelétne pohledem. „Myslím, že bych si na vás mohla vyhradit hodinu zítra večer. Řekněme v devatenáct nula nula v klubovně.“

„V té nóbl jídelně, kde jsme večeřeli? Fajn. Už jenom jednu otázku. Kdy spíte?“

„Leme?“ řekne Signa.

„Ano, madam?“

„Na kdy mám naplánovaný další spánek?“

Vlčí muž nahlédne do poznámkového bloku o velikosti účetní knihy. „Zítra v jedenáct nula nula, madam.“

Signa se usměje na Mulagheshovou. „No, tak vidíte. I já mám pro vás informaci, generálko — takovou, která nesnese odkladu. Rozhlásila jsem vaši výzvu — požádala jsem naše zaměstnance, aby se přihlásili, pokud za nimi přišla Sumitra Choudhryová. A ukázalo se, že to udělala. Ptala se jednoho z našich zdravotníků, jestli je ve Voortyaštanu apatyka — to je obchod, kde se dají koupit všechny možné —“

„Já vím, co je apatyka,“ přeruší ji Mulagheshová a poznamená si to do desek. „Říkala proč?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.